

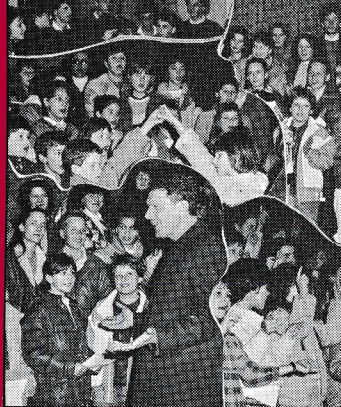
glasilo salezijanske družine

leto 1990

Salezijanski tvestnik

številka

2

Slika na naslovni strani: obisk svetovalca vrh, predstojnika g. Luc van Looya na Rakovniku 25. II. 1990

SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo salezijanske družine
Izdaja Salezijanski inšpektorat v
Ljubljani

YU ISSN 0353-0477

Uprava Katehetski center - Knjižice,
Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik Tone Ciglar
Odgovarja dr. Alojzij S. Snoj
Opremil Bojan Klančar
Tisk: Kratochwill, Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja
Republiškega komiteja za
kulturo je Salezijanski vestnik
oproščen prometnega davka.

Salezijanski vestnik je ustavovil sv.
Janez Bosko leta 1877. V slovenskem
jeziku izhaja od leta 1904. Po svetu iz-
haja v 39 izdajah in v 18 jezikih (letna
naklada prek 10 milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik vez
med člani salezijanske družine. Izhaja
štirikrat letno. Obvešča o življenju sale-
zijanske družine doma in po svetu ter
posreduje don Boskovo vzgojno
izkušnjo. Vestnik je don Boskov dar
vsakomur, ki ga želi.

Hvaležni smo za vsak dar, ki nam
pomaga pri kritju stroškov tiskanja.

UREDNIK VAM

Zmnogimi sem se pogovarjal po pismih; moram reči, da je kar prijetno govoriti z vami, saj imate toliko lepih in plemenitih misli in zamisli. Vsi nas kar obsipate z dobrimi željami in spodbudami. Občudujemo vaše veliko zaupanje v Marijo Pomočnico, saj nam sporočate tudi stvari, za katere ste prepričani, da so se mogle zgoditi samo po milostnem posegu božje Matere. Vsem vam je zagotovljen molitveni spomin pri Mariji Pomočnici na Rakovniku.

Vem, da mnogi težko čakate odgovor na pisma, vendar ne zmorem, da bi vsak dan odgovarjal, razen če je kaj nujnega, sicer pa pišem vsakih dvajset dni. Včasih sem zdoma in morate kakšen dan več čakati na odgovor. Nekaterim pa preprosto ni mogoče odgovoriti, ker ne napišejo ne imena ne priimka ne kraja, skratka ničesar. Tako me neka gospa že drugič za božjo voljo prosi za odgovor na svoje težave, vendar ji ne morem odgovoriti, ker na pismu ni ničesar, po čemer bi mogel razpoznati, kdo je pisal. Lepo prosim, da bi vedno napisali ime in priimek in kraj, skratka svoj naslov, na katerega prejimate Vestnik! Tako boste olajšali tudi administrativno delo.

Bog vam plačaj za darove, ki ste jih namenili za vzdrževanje Vestnika. Tako opogumljeni zopet nadaljujemo delo. Dobroto in velikodušnost plemenitih darovalcev lahko poplača samo Bog!

Veselimo se novega blaženega, tretjega don Boskovega naslednika Filipa Rinaldija, ki je leta 1926 obiskal tudi našo domovino. Opozarjam vas na prilogo, kjer vas seznanjamo z izredno duhovno podobo novega blaženega. V tretji številki Vestnika pa bo poročilo o romanju 160 članov salezijanske družine iz Slovenije v Rim k slovesnosti razglasitve za blaženega, ki bo 29. aprila.

Lepo vabljeni na Rakovnik za romarski shod ob Mariji Pomočnici, ki bo v soboto 26. in nedeljo 27. maja: v soboto najprej molitveni dan za duhovne poklice, potem celonočno bedenje, v nedeljo pa zunanja slovesnost, ki jo bo popoldne vodil celovski škof dr. Egon Kapellari. Vabljeni k celonočnemu bedenju ob Mariji Pomočnici, ki ga začnemo v soboto ob 22. uri, končamo pa v nedeljo zjutraj ob 5. uri z mašo. Vsi navzoči prejmejo poseben spomin. Ob molitvi za duhovne poklice bomo molili tudi za pet naših diakonov, ki so kandidati za novomašnike.

Z veseljem vas pozdravljam, vam vsem ob Mariji Pomočnici želim lep in srečen mesec maj in vse dobro v času šolskih počitnic!

Tone Ciglar

Dragi don Boskovi prijatelji!

Vesela sem priložnosti, ki mi je bila dana, da vas lahko nagovorim in v imenu vseh naših sester hčera Marije Pomočnice iskreno in prisrčno pozdravim. Prav lepa hvala zato g. inšpektorju, Stanislavu Hočevarju, in uredniku Salezijanskega vestnika, g. Tonetu Ciglarju.

"V svoji čudoviti previdnosti je Bog dal don Bosku srce, široko kakor peščena ravan" (prim. Konst. FMA, 2), in vnel v njem tak ogenj ljubezni za rešenje duš, predvsem mladih, da vse svoje življenje ni nehal snovati in delati. Rad je ponavljal: "Ko bo hudobni duh nehal zapeljevati mlade, takrat bom tudi jaz počival." Trdno se je zanesel na svojo Mater in Učiteljico, Marijo Pomočnico; z njo je delal stvari, pred katerimi so njegovi sodobniki strmeli... in strmimo tudi mi. Zavedal se je, da ne dela on, ampak Marija, in ko se je po njenem naročilu začel zavzemati, da bi poleg salezijancev ustanovil še žensko redovno družbo, mu je iz srca privrelo: "To bo živ spomenik don Boskove hvaležnosti Mariji Pomočnici! In imenovale se bodo hčere Marije Pomočnice!" (Cron. I,305). Naša posebna naloga je zato biti don Boskova zahvala, ki se nadaljuje skozi čas (prim. Cron. I, 306; MB X, 600), ali z drugimi besedami širiti Marijino slavo, "biti kot ona 'pomočnice', zlasti med dekleti" (Konst. FMA, 4).

"Naša družba je živ del salezijanske družine, ki v zgodovini na različne načine uresničuje don Boskovega duha in poslanstvo, tako da izraža njegovo trajno novost" (Konst. FMA, 3).

Kaj pa danes, pri nas? Po božji previdnosti je bilo prvo seme naše družbe v domovini vsajeno in je vzbrstelo že pred vojno. Obetajoče cvetje je bilo zaradi zgodovinskih razmer uničeno, a korenina je ostala trdna in ob prvih žarkih ponovnega sonca poglala spet nove mladike.

Danes smo znova navzoče v več krajih naše domovine z vedno isto, vsak dan obnovljeno zavestjo: biti živ spomenik don Boskove hvaležnosti, biti 'pomočnice' dekletom... Čutimo se iskreno, prisrčno povezane z vsemi, ki vam je pri srcu don Boskov ideal in tudi sami čutite nujnost dela za rešenje duš danes. Don Bosko je vedel, da sam, pa tudi salezijanci in niti sestre ne bodo zmogli vsega dela, zato je želel imeti še laične sodelavce. Tudi me jasno čutimo, kako naša velika salezijanska družina postaja polno zastopana šele z vami. Obenem pa čutimo, da se še ne poznamo dovolj, čeprav morda nosimo v srcu iste želje, hrepenenja, ideale. Zato ob tej priložnosti izražam iskreno željo in pripravljenost po čim večjem medsebojnem spoznavanju, sodelovanju in skupnem iskanju in prizadevanju za odrešenje in pravo srečo vseh, zlasti mladih.

Prisrčno vas vse pozdravljam in zagotavljam našo hvaležno molitev!

s. MARJETA SRAKA
predstojnica vizitatorije

V soboto 7. aprila
so na 23. vrhovnem
zboru
salezijanske družbe
za vrhovnega
predstojnika
ponovno izvolili
g. Egidija Viganò.
Čestitamo.

TAM, KJER MIRNA SAVO LJUBI

Tako so v lepi spevoigri "Miklavž prihaja" nebeški kritelci poimenovali kraj, kamor se bodo s svetim Miklavžem "na pot podali". Nato tudi vražički v peklu zvedo ter zapojejo: "Kjer Zajčji hrib ponosno dviga glavo... tam gnezdece stoji nam ponosno... oho, mi tudi tja gremo."

To gnezdece je bila Radna, salezijanski zavod, poimenovan tudi Rajska Radna, kraj najlepših spominov, kamor sem s starejšimi brati in vrstniki pred več kot 60-imi leti začel zahajati. Tam je za nas bil drugi srečen dom.

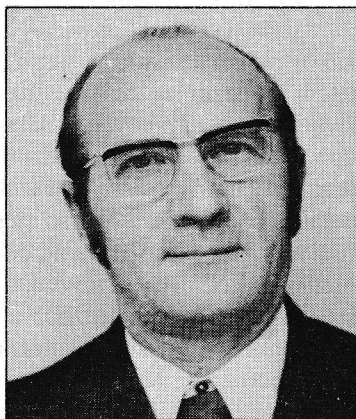
- Bil in ni več?

Žal ne, saj so ga v začetku vojne zasedli Nemci, po vojni pa je bil nacionaliziran. Sedaj je sestavni del tovarne Jutranjke.

- Kaj pa, če bi salezijanci tu ponovno odprli zavod?

Če bodo po teh časih dane možnosti in bodo salezijanci imeli upanje in korajžo, so ljudje za to. Zakaj pa ne? Potrebe so velike, saj bo v prihodnosti potrebno vzgojiti samostojne, razgledane in značajne ljudi. Starši pa sami tega ne zmorejo.

Vendar, grad je stara stavba, že obkoljena z novimi objekti. Res tu ne vidim možnosti. Vprašanje je, ali so debeli kamniti zidovi gradu v tem času še primerni za bivanje. To stavbo uporabljaja sedaj naša Jutranjka, ki daje zaslužek našim ljudem, oni pa tudi naprej po svojih možnostih za cerkvene potrebe.

- Kako so ljudje doživljali prihod salezijancev?

Gotovo je, da je s prihodom salezijancev v naš kraj (leta 1907) za naše ljudi nastala prijetna sprememba. Tega se radi spominjajo in se o tem pogovarjajo.

- Zakaj?

V začetku že zato, ker so imeli bliže k sveti maši, nadalje

zaradi ljudskega petja pri maši. Znali so si salezijanci pridobiti ljudi z lepimi pridigami in govori krščanskega nauka, saj so takrat na splošno ljudje hodili tudi ob nedeljah popoldne v cerkev.

- Zakaj pa vi, mladi?

Mladi smo nestrpno pričakovali vsako nedeljo in praznik, da smo prišli zopet skupaj, saj je bilo za vsakogar lepo poskrbljeno, od najmlajših naprej.

Nešteto igrice smo se naučili, prvič dobili v roke "čisto ta pravo žogo" in druge igrače. Vsaka nedelja je bila za nas prekratka, tako smo bili srečni in z nami tudi naši starši, saj so vedeli, da smo v dobrih rokah. Imeli smo na razpolago veliko knjig. Vrstila so se razna predavanja in gledališke igrice. Najbolj mi je ostala v spominu prelepa spevoigra "Kneževič iz Trebizonde", kjer je ob spremljavi čudovitega orkestra zapel zbor nekdanjih izkušenih cirkusantov otožno pesem: "Oh, urice ve, kje zdaj ste, oj kje? Zakaj vse je prešlo in rosno je oko."

- Ste na Radno hodili samo v oratorij ali še zaradi česa drugega?

Ložani v taborišču Neresheimu

Vokviru oratorija smo imeli vse od verske vzgoje do iger, športa, glasbe, izletov in podobno.

- Kaj pa današnja mladina?

Mladina je pač odsev časa. Dali smo ji napredek v tehniki in znanju. V preteklem obdobju je bila za mnoge druge vrednote prikrajšana, saj so bile le materialne dobrine kaj vredne.

- Kateri salezijanci pa so Vam ostali najbolj v spominu?

Pred leti sem bil na Trsteniku in ob grobovih salezijancev sem se zopet spomnil vseh naših vzgojiteljev iz tistih let. Vsi, prav vsi so bili za nas imenitni.

- Kaj pa g. Pušnik, kako je bilo z njim, bil je aretiran in v zaporu?

Gospod Pušnik je bil zadnji ravnatelj na Radni. Po vojni je stanoval na Logu. Bil je tih, učen in spoštovan duhovnik. Ko so ga obsodili, so verniki bili žalostni, saj so vedeli, da je g. Pušnik prav vsem enako rad pomagal, ne glede na to, kje je kdo bil.

- Če rečem leto 1941, internacija, odhod salezijancev z Radne, gotovo dregnem v boleč spomin?

Globoko v spominu mi je

ostala lepa pesem, ki sem jo slišal na Radni: "Pasel Janči je voli... kraj gaja." Prevzel me je žalostni napev in vsebina te pesmi, ki govori o junaškem Jančiju, ki si ni pustil vzeti suknjiča.

Ko je bil blagoslovljen velik evharistični križ v bližini zavoda, se je vila procesija z lučkami (lampijončki) in spominjam se močnega glasu govornika: "O tla slovenska s križi posejana" in zopet drugi glas: "Kot demon sopihajoč vlak gre v noč."

Tesnoba nas je začela stiskati vse ob bližnji vojni. Kako žalosten maj leta 1941! Namesto vsakoletnega slavlja praznika Marije Pomočnice se je Marija z Radne morala umakniti v našo cerkev na Logu in je ostala tu. Kako težka je bila takrat ločitev od naših velikih prijateljev salezijancev!

In na jesen istega leta so nas "kot demon sopihajoči vlaki" vozili v izgnanstvo proč od domače hiše in mimo Rajske Radne v neznano... V izgnanstvo smo odšli: oče, trije bratje in tri sestre. Taborišče je bilo v benediktinskem samostanu v Neresheimu v Wirtenbergu. Kasneje

smo šli skozi izhodno taborišče Schalcklingen, kjer so nas prevzeli lastniki tovarn in nam dali stanovanje in delo.

"O tla slovenska s križi tlakovana!" Ko smo se po skoraj štirih letih tujine (septembra 1945) zopet vračali, so bili vagoni vlaka oblepljeni s parolami: izmučena domovina vas trpine prisrčno pozdravlja. Da, prav zares izmučena, kot v pesmi Janči obleži... z rožmarinom zakrit... kraj gaja ...

Naj bode s slovenskim rožmarinom, ki je znak domačega spomina, kraj gaja zakrito vse, kar se je zgodilo izmučeni domovini...

Domov smo se vrnili in našli pogorišče. Ostala je le hiša, brez oken, brez vsakega pohištva. Vendar smo bili doma.

- Ste kdaj romali na Rakovnik k Mariji Pomočnici?

Na Rakovniku sem bil nekajkrat, sedaj pa imamo že 25 let slavlje Marije Pomočnice v vaški cerkvi na Logu. Njen kip, ki je bil na Radni, nosimo v procesiji okrog cerkve in pokopališča. In še to: prav vsa leta je bilo na ta dan pri nas lepo vreme.

- Recite še besedo dve o svoji družini, o mladosti in sploh o tem, kar je bilo za Vas pomembnega!

Rojen sem bil v številni družini, se tik pred vojno izučil mizarske obrti, se 1954 poročil in imam dva sina in hčer in še dva vnuka. S 60-imi leti sem se upokojil. Svoj poklic sem vedno z veseljem opravljal in bil v tem srečen.

V naši družini ne manjka humorja in dobre volje in prav zato otroci radi prihajajo domov. To pa je tudi nekaj!

Z g. Tonetom Novšakom
se je pogovarjal T. C.

Procesija Marije Pomočnice na Logu

SMARJETA

MOJE DOŽIVETJE DUHOVNIH VAJ ZA MINISTRANTE

Že večkrat doslej sem se udeležil duhovnih vaj za ministrante, tokrat prvič kot voditelj-jev pomočnik, oz. sodelavec. Seveda je bila za to potrebna večja priprava pred samimi duhovnimi vajami kot sicer. Tema je bila privlačna tako zame kot tudi za druge na teh duhovnih vajah - lotili smo se Mojzesa. Duhovnih vaj so se udeležili ministranti 6. do 8. razreda novomeške dekanije.

Še pred duhovnimi vajami mi je voditelj predstavil tematično in način podajanja le-te. Za boljšo pripravo sem dobil brošuro, kjer je bilo vse to na kratko opisano. Priprava je bila gotovo potrebna, saj sem kasneje fantom predstavil eno od katehez. Druge naloge, ki sem jih imel, pa so bile: pomoč pri vodenju skupin, delo s fanti, ko je voditelj zaseden (npr. moli brevir, se pogovarja z vsakim posebej ipd.), najvažnejše pa se mi je zdelo sodelovanje v skupnih igrah. Tedaj smo postali prava skupnost, vse mogoče razlike so izginile, tedaj smo si postali prijatelji-osnova za vsako resnejše delo kasneje, pri katehezah.

Gotovo sem na te duhovne vaje odšel z mešanimi občutki. Razen voditelja nisem poznal nikogar, čutil sem veliko odgovornost do zaupanih mi nalog in sploh sem se prvič preizkušal na tem področju duhovnih vaj - trema torej. A vse se je takoj uredilo, ko sem se srečal s prvim od dvajsetih fantov. Sproščen pogovor, najprej seveda o šoli in priznanje, da tudi jaz nisem nikoli maral fizike - in pregrade so padle. Delo je naenkrat po-

stalo užitek, študijske skrbi so bile pozabljene in, kot bi mignil, sem bil ves le v duhovnih vajah. Neverjetno, kako zrelo so se obnašali ti osnovnošolci! Ena od naših "desetih zapovedi" se je glasila: "Daj vsaki stvari svoj čas!" Če katera, potem je bila izpolnjena ta "zapoved": ko je čas za igro, se igramo, ko je čas za resno delo, delamo.

Čas je minil prehitro. Prišla je nedelja in z njo slovo. Izmenjali smo si še naslove in drug drugemu obljubili, da se naslednje leto spet vidimo. Tudi to je lahko lep sklep z duhovnih vaj, kajne?

MATJAŽ

ŽELIMLJE

TAKO RAD VAS IMAM

Čudni občutki se ti pletejo po glavi, ko odhajaš na duhovne vaje za fante, kjer boš prvič pomagal kot asistent. Najprej se tega razveseliš, potem te postane strah, nazadnje pa si zadovoljen.

"Ko sem bil povabljen na duhovne vaje, sem bil srečen in še več kot srečen. V meni se je zganilo. Verjetno je bila to neka želja po novih spoznanjih in preizkušanju samega sebe. To je bil začetek!"

Povsem drugače pa je potem, ko se srečaš s svojo nalogo in odgovornostjo. Sprašuješ se, ali si dovolj "podkovan" o temi, v veri in ne nazadnje: "Ali bom zmožel voditi fante in hkrati biti eden od njih." Ob vseh teh vprašanjih me je postalo kar strah. In zopet se začneš spraševati, kje je tisto veselje, upanje, pogum in sreča, ki te je prevzemala na začetku. Vse to traja do prihoda prvih fantov.

Najbolj zanimivi pa so trenutki, ko s fanti skupaj živiš, delaš in se od njih učiš. Spozna-

vaš njihove značaje, življenje in težave, ki jih pestijo. Na začetku si prijazen, ko pa ugotoviš, da imaš v skupini tudi kakega nemirneža, postaneš kdaj pa kdaj jezen, proti koncu duhovnih vaj pa te prevzame občutek, kakor da so tvoji in jih imaš nenadoma vse tako rad.

"To je bil zame največji cilj in osrečujoče spoznanje teh duhovnih vaj. To mi daje novo upanje in voljo za naprej!"

GREGOR

RAKOVNIK

"DAJTE VSE ROŽE TEGA SVETA ŽENAM, KI BODO RODILE ..."

(T. Pavček)

Ob slovenskem kulturnem prazniku smo rakovniški mladi pripravili kulturni večer, prvega po večletnem premoru. Zakaj, je to sploh potrebno? Menimo, da je.

Pot do tega dogodka je bila dolga, vse pa se je začelo, ko smo ugotovili, da je s kulturnim življenjem Slovencev nekaj hudo narobe. Naša zakladnica kulture je zelo bogata, žal pa jo v kar največji meri ignoriramo. Naša kultura se začne in konča pred TV sprejemnikom. Uradni družbi je ta pojav znan, ne naredi pa ničesar, da bi se stanje popravilo. Tako je bil navržen pred nas problem in izziv, da popestrimo kulturno dogajanje v našem kraju, v naši župniji. Lotili smo se priprave. K sodelovanju smo povabili pesnika Toneta Pavčka, župnijski mladinski pevski zbor ter "novopečeni" sekstet Pax vobis. Vsi so privolili in nam, po mojem mnenju, pripravili lep večer kulture.

Mag. Mirko Anželj je vodil pogovor s pesnikom. Ljudje so Pavčka takoj vzeli za svojega,

saj je s preprostimi, jasnimi in lirično obarvanimi odgovori zadovoljil prav vse. Tone Pavček nam je na kratko opisal svojo življenjsko pot, svojo ljubezen do matere, domovine (predvsem časti Dolenjsko), povedal nam je, kakšna so njegova srečanja z otroki, nam predstavil svoje videnje kulture in vloge slovenske Cerkve v njej, nam razložil, kaj mu pomeni rojstvo, življenje... S svojimi pogledi je prepričal marsikoga, da življenje ni zgolj vsakdanjost, da je potrebno le odpreti oči in pokazalo se nam bo toliko novega!

Kako naprej? Sklenili smo, da se ne ustavimo. In tako, bogatejši še za eno izkušnjo, že pripravljamo nov kulturni večer. Upamo, da so bogatejši tudi vsi obiskovalci našega prvega večera!

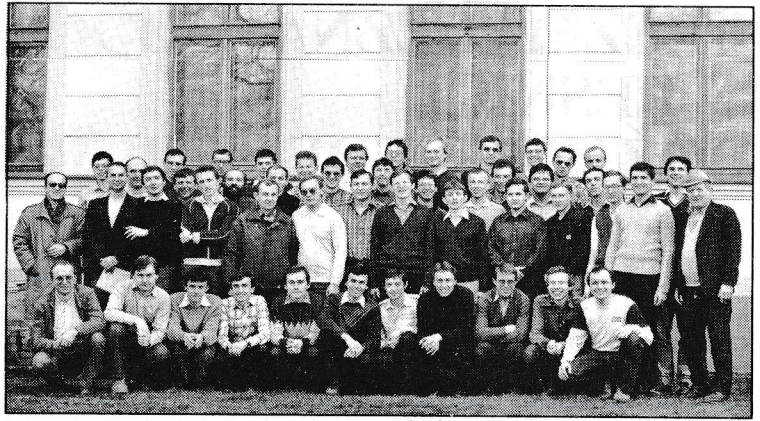
MATJAŽ

ČEŠKOSLOVAŠKA

**DON BOSKO JE
KLJUB PREPOVEDI
OSTAL ŽIV...**

Danes, ko po vsej Evropi doživljamo globoke spremembe, z začudenjem odkrivamo delo božje previdnosti tudi v deželah, o katerih smo bolj malo vedeli. Sicer smo vedeli, da tudi na Češkoslovaškem še vedno žive salezijanci, čeprav strogo prepovedani. Za nas je bilo pravo presenečenje, ko so v avgustu lani prišli k nam na Rakovnik bogoslovci, šest, in duhovnik, ki je bil tajno posvečen.

Po spremembah na Češkoslovaškem so počasi tudi redovniki in redovnice "prišli na dan". V češkomoravski inšpektoriji je več kot dvesto salezijancev, v slovaški pa še nekaj več. 10. marca je bilo za češkomoravsko inšpektorijo posvečenih devet

salezijanskih bogoslovcev v diakone. Povabili so me na posvečenje, saj so bili posvečeni vsi bogoslovci, ki so nas lani obiskali na Rakovniku.

Solza sreče se je lesketala v marsikaterem očesu, saj je vsak čutil to kot velik božji dar za tako dolgo preizkušano deželo. Preseneča pa nas dejstvo, da so nekateri starši zvedeli, da njihov sin ni škofijski bogoslovec, ampak redovnik - salezijanec, šele v začetku tega leta. Njihova redovna vzgoja je potekala v popolni tajnosti. S salezijanci so se srečevali bodisi v domači župniji, kjer so bili dušni pastirji "tajni" salezijanci, bodisi preko spovednikov ali pa duhovnih voditeljev salezijancev, ki so prihajali v semenišče.

Bog je obilno blagoslovil delo sobratov, ker so bili dobro in pripravno orodje v njegovih rokah; naj jih še naprej vodi in blagoslavlja! S. P.

G. LUC VAN LOOY

svetovalec vrhovnega predstojnika za misijone na obisku pri nas od 23. do 28. februarja

Srečati se z g. Lucom je svojevrstno doživetje. (Glej str.16-17!). Je tako posrečenega značaja, da se vsakemu sponta-

no približa. Prav simpatičen je in domač, nič tuj, in jezik sploh ni ovira za sporazumevanje (sicer pa govori kakih deset jezikov). Sam je bil 15 let misijonar v Koreji, doma pa je z Nizozemske.

Kot svetovalec za misijone je prepotoval svet, predvsem misijonski, da bi poživljal misijonsko misel med salezijanci. Nekako smo pozabili resničnost, da so novi misijonarji najboljše zagotovilo novih duhovnih poklicev (za salezijance) doma.

Zelo nam je poudarjal, da iščimo poklice za laiške misijonarje, ki so ne samo izredna pomoč v misijonih, marveč pravi blagoslov za župnijsko občestvo, predvsem za mladino. Krščanstvo, ki se ne žrtvuje in ne daje, ni živo krščanstvo.

Mladi (kristjani) pa so pripravljani na velika dejanja, če jih prav spodbudimo in nakažemo možnosti apostolskega dela.

Obiskal je tudi našo diasporo in tam odkril prava misijonska področja. Tako se je ponovno potrdila misel bl. Mihaela Rua, ki je ob obisku na Rakovniku leta 1904 dejal, da so misijoni za našo inšpektorijo na Balkanu.

BREZMADEŽNA V RESNICI BOŽJE BESEDE

Sveto pismo je knjiga vseh knjig, v kateri je zapisano božje razodetje ljudem. Svete knjige opisujejo zgodovino odrešenja in so naravnane na osebnost Jezusa Kristusa, ki je središče zgodovine in odrešenik človeškega rodu.

Knjige Stare zaveze vsebujejo preroško razodetje. Pripravljajo in naznanjajo prihod Besede kot vesoljnega odrešenika. Odstirajo življenje in delo Jezusa Kristusa in mesijanskega kraljestva. Izpričujejo božjo umetnost vzgajanja. V njih je resnica našega odrešenja.

Novozavezne knjige pa govorijo o izpolnitvi božjih obljub v Kristusu in njegovi Cerkvi.

Vloga in naloga Odrešenikove matere v odrešenjskem poslanstvu prikazujejo svete knjige na vedno jasnejši način. Osvetlujejo podobo žene, ki bo odrešenikova mati. V tej luči je Marija preroško nakazana v obljubi zmage nad kačo. Napoved je bila dana prvim staršem po padcu v greh: "Sovraštvo bom naredil med teboj in ženo in med tvojim zarodom in njenim zarodom; ta ti bo glavo strl, ti ga boš pa ranila na peti" (1 Mz 3,15).

Podobno je po preroku Izaiju Marija tista devica, ki bo spočela in rodila Sina: "Zato vam bo Vsemogočni sam dal znamenje: Devica bo spočela in rodila sina, ki ga bo imenovala Emanuel" (Iz 7,14).

Prerok Mihej kot Izaijev sodobnik napoveduje, da bo Mesija

prišel iz Betlehema, ter omenja njegovo porodnico (5, 1-2).

Marija se odlikuje med Gospodovimi ubogimi, ki zaupljivo pričakujejo od njega odrešenje. Z njo, vzvišeno sionsko hčerjo, se po dolgotrajnem čakanju na izpolnitev obljub dopolnijo časi, ko božji Sin iz nje privzame človeško naravo. Podobno "sionske hčere" osvetljujejo preroki: Mihej (4,10; 5,12), Sofonija (3,12), Zaharija (2,15), Izaija in Jeremija. "Vriskaj, o sionska hči! Veseli se, raduj se iz vsega srca, o jeruzalemska hči!"

Svetopisemski razlagalci gledajo v izročilu in bogoslužnem nauku v Sionu, ki je božje mesto, znamenje ali simbol device Marije. Sion je namreč predstavljen v Svetem pismu kot mati vseh narodov. Zato je preroška podoba Marijinega duhovnega materinstva.

Novozavezne knjige Svetega pisma pripovedujejo o izpolnitvi prerokb in obljub v osebi Jezusa Kristusa in njegove matere Marije. Zveza Matere s Sinom se kaže pri odrešilnem delu od Kristusovega deviškega spočetja tja do njegove smrti.

Dogajanja Marijinega življenja uvrščamo v štiri skupine:

a) dogodki iz Jezusove mladosti; b) dejanja iz časa Jezusovega evangeljskega oznanjevanja in javnega življenja; c) dogodki, povezani z Jezusovim trpljenjem in smrtjo; d) dogajanja po Jezusovem vstajenju.

Nova zaveza prikazuje te dogodke Marijinega življenja: -

njeno ime in zaroko s pravičnim Jožefom; - božje oznanilo po angelu in učlovečenje Besede; - Marijin svoboden sprejem naznanila: "Glej, dekla sem Gospodova, zgori se mi po tvoji besedi" (Lk 1,38). Tedaj je Marija postala Jezusova mati. S srcem je sprejela božjo odrešitveno voljo in se posvetila delu svojega Sina, da je z njim služila po milosti vsemogočnega Boga odrešenjskemu delu (C 56).

Novozavezne knjige osvetlujejo Marijino svetost in polnost milosti; čudežno in deviško spočetje božjega Sina; obisk pri Elizabeti in Marijin spev hvaležne duše; njeno božje materinstvo; skrb, stisko in ljubezen do Sina ob njegovem rojstvu; obredno dejanje obreze, podelitev imena Jezus in darovanje v templju; romanje v Jeruzalem, vrnitev v tempelj in iskanje Sina; Materine besede v bridkosti; njeno dejavno navzočnost v galilejski Kani in besede strežnikom. Materinska priprošnja je nagnila Jezusa, da je storil prvi mesijanski čudež (C 58). V tem prizoru je svetopisemska in teološka utemeljitev naslova Pomočnice.

Evangelisti omenjajo Marijina srečanja z Jezusom v letih njegovega evangeljskega oznanjevanja; pridružitve Sinovi daritvi na križu, kjer je sprejela slovesno razglasitev duhovnega materinstva do vseh ljudi; molitev z apostoli v devetdnevni pripravi na binško praznik.

Vsa dogajanja so izraz Marijinega sodelovanja pri odrešitvenem delu. Takšno Marijino nalogo Cerkev polaga nam na srce, naj se pod njenim varstvom tesneje oklenemo Srednika in Odrešenika (C 63).

Pod tvoje varstvo pribežimo, blagoslovnjena Devica, naša Pomočnica!

JANEZ JENKO

PO SKUPNEM OČETU SMO SI BRATJE IN SESTRE

Veroučenci so pripovedovali katehetu o svojih verskih izkušnjah v družini. Med njimi je bil tudi desetleten deček, ki se je od vseh močno razlikoval. Rekel je, da se svojega očeta boji, ker je strog in ga večkrat kaznuje. Menil je tudi, da je njegov oče v tem kakor Bog. Še več. "Ko bom velik", je rekel, "bi bil tudi jaz rad neviden, rad bi se skrila, da bi strašil ljudi ter bil tako Bogu podoben."

Vsak človek je globoko zaznamovan z odnosom do svojega očeta in svoje matere. Ko otrok odrašča v takem odnosu, ne gre brez težav. Po eni strani očetov lik pospešuje razcvet njegovega bitja, po drugi strani pa ga včasih lahko tudi omejuje in hromi. To velja za vsakogar izmed nas in tudi za zgodovino celotnega človeštva. Zaradi mnogih nepravilnosti v razmerju med sinom in očetom na človeški ravni je lahko prizadet tudi naš odnos do Boga, za katerega Jezus prav, da je *naš Oče*.

1. Bog Oče presega vsako zemeljsko podobo.

Za zgled božjega očetovstva in za podobo nebeškega Očeta ne postavi Jezus nobenega zemeljskega očeta. Morda že zato ne, ker so v Bogu prav tako izrazite materinske lastnosti. Pravi celo, da je mogoča nezgledna ali hudobna očetovska skrb (prim. Mt 7,11), ki pa jo božja dobrota neizmerno presega. Jezus uči torej prav nasprotno: *Boga Očeta postavlja za*

podobo in simbol vsakega očetovstva. Kakorkoli je lahko (mlad) človek prizadet v svoji vernosti zaradi slabih življenjskih izkušenj z ljubeznijo, ki jo doživlja s strani očeta in matere, je slednjič potrebno korenito razlikovati dve različni ravni te religioznosti: na psihološki ravni je človek zaradi negativnih izkušenj lahko prizadet, omajan, kar izpričujejo dečkova doživetja. Toda to je območje, ki ga komaj še lahko imenujemo religiozno. To je območje psiholoških potreb, kjer se tudi vero jemlje kot potrebo, kot sredstvo. Prava vernost dozoreva šele tedaj, ko človek Bogu zaupa kljub slabim izkušnjam ter se mu izroča ne glede na slaba "verska" doživetja. Šele takrat resnično lahko govorimo o vernosti: o pravi in globoki veri. To pa je raven, ki vse potrebe popolnoma presega. To je duhovna raven vere, ki popolnoma presega zgolj človeško sredstvenost in zakonitost.

Za zemeljsko očetovstvo pa nam podoba nebeškega Očeta daje pomenljiv nauk: Vsako očetovstvo in materinstvo na zemlji mora uresničiti vsaj kanček podobnosti božji dobroti, drugače izdaja samo sebe, postaja antropološki spaček, nemogoča možnost. V sodobni krizi očetovstva ta spaček žal resnično obstaja.

2. Bog Oče - temelj bratstva.
Človeški napuh je brez meja. Z usihanjem vere v Boga

Očeta si je sodobnik zamišljal družbo, ki bo peljala v resnično bratovstvo šele takrat, ko bo dokončno izmil to božjo podobo s svojega obzorja. Kako se je njegov ideal izjalovil, pričajo sistemi, ki so povzdigovali bratovstvo brez (božjega) očetovstva, pa se je slednjič to bratovstvo zrušilo v pepel in prah. "Ne! Na tej podlagi ne pridemo do religije bratstva, ki bi mogla nadomestiti religijo Očeta!" - sklepa A. Trstenjak.

Katekizem za odrasle pa pravi: Mnoge napačne predstave o Bogu - da je kakor gospodovalec oče (ali kakor pokroviteljska mati), ki je ljubosumen na svojo vzvišenost, ali kakor zatiralški oče ali pa dobrodušnež - so prebudile v človeku tesnoba strah ali upor zoper njega. Mnogi naši sodobniki doživljajo to dramo, ko govorijo: "Ali Bog ali jaz!" Če naj dosežemo odraslost, tako so menili, potem moramo odstraniti Boga iz svojih misli, iz kulture in iz družbe. Ali se ni zgodilo prav nasprotno, namreč to, da je zaradi odsotnosti Boga naša družba bolna? Tam, kjer vlada molk o Bogu, "zmrzuje" veliko ljudi, ker nimajo več Očeta.

Kako bi mogli biti vsi med seboj bratje, če nimamo istega Očeta? Če ni Očeta, tudi bratovni. V krščanstvu je Bog vedno bil in je tisti, ki se ljubeče ukvarja z ljudmi. Jezus je rekel, da je Oče dober. To pomeni, da nas njegova navzočnost napravi srečne. Z isto ljubeznijo, s katero nas *Oče napravi za svoje posinovljene otroke* in obenem daje, da ga mi sprejemamo za očeta, *nas Jezus napravi za svoje brate in za brate med seboj*. Le v sprejetju te resnice je skrivnost iskrenega bratovstva med ljudmi.

O MAŠNI ZVEZI PREMALO PIŠETE

"Lepo se Vam zahvalim, da ste me vpisali v mašno zvezo. Škoda, da nisem že prej vedela, da obstaja taka možnost.

Salezijanski vestnik dobivam že več let in ga zelo rada berem. Nikoli nisem zasledila zapisa o mašni zvezi, razen v eni od lanskih števil. Ko sem prebrala za kaj gre, sem se takoj prijavila in kmalu dobila tudi vpisni kartonček s podobnicami, za kar se najlepše zahvaljujem.

Prav bi bilo, da bi bolj pogosto pisali o mašni zvezi. Najbolje bi bilo to objaviti v Družini, večkrat pa naj bi o tem pisal tudi Salezijanski vestnik. Če bi natisnili podobice z osnovnimi podatki o namenu mašne zveze in načinu vpisa vanjo, bi jih jaz z veseljem razdelila mnogim v našem kraju. Nekaterim sem po svojih močeh že razložila za kaj gre in jim dala Vaš naslov. Vem, da so mnogi gluhi za te stvari, skrbijo samo za ta svet in ne mislijo na posmrtno življenje. Poznam pa veliko takih, ki bi bili zelo veseli, če bi zvedeli, da se lahko vključijo v združenje, v katerem bo zagotovljena molitev in duhovna pomoč v tem in prihodnjem življenju.

Jaz imam sedaj dovolj časa za molitev in pogosto molim po namenih mašne zveze... Imela bi še marsikaj napisati, pa naj bo za danes dovolj. Sprejmite pristrčne pozdrave od Marije Grah. (Murska Sobota, februar 1990)".

Res je, da vsaka številka Vestnika ne piše o mašni zvezi. Predlog o vizitki s podatki pa bomo natisnili!

Tokrat le nekaj o mašni zvezi:

USTANOVITEV

Salezijanci so leta 1902, nekaj mesecev po prihodu v Slovenijo, sklenili, da bodo gradili svetišče Marije Pomočnice. Brez dobrotnikov tega ne bi mogli uresničiti. Odločili so se, da se bodo dobrotnikom oddolžili z duhovnimi darovi. Zato je bila ustanovljena mašna zveza. Za vse dobrotnike bodo darovali posebno mašo: najprej enkrat mesečno, potem pa vsak teden; danes v ta namen daruje-

mo mašo ob sedmi uri zjutraj v soboto. Sv. Janez Bosko je zagotavljal, da bodo vsi, ki podpirajo salezijanske ustanove, deležni posebne Marijine pomoči.

VPIS DANES

Vsak, kdor daruje za vzdrževanje Marijinega svetišča ali za podporo salezijanskim ustanovam, lahko sporoči, da se želi vpisati v mašno zvezo; vpiše lahko tudi svoje rajne. Bistveno je torej: dar in prošnja za vpis. Vrednost daru ni določena: veseli smo bogatih in skromnih darov. Ker pa nekateri le spra-

šujejo za znesek jim povemo takole: kolikor znese dar za mašo, lahko več ali pa tudi manj! Kasneje ni treba plačevati nikakršne "članarine", mnogi pa občasno po svojih močeh "obnovijo" svoj dar.

DUHOVNI SADOVI

Vaš dar je znamenje, da dajete prednost nebeškemu kraljestvu pred zgolj zemeljskimi koristimi. Take je Jezus posebej blagoval. Z zadovoljstvom ugotavljamo, da velikodušnih vernikov nikdar ni manjkalo. Poleg plačila, ki ga obljublja Jezus za dobra dela, pa so člani mašne zveze deležni sadov svetih maš, ki se darujejo zanje in še številnih molitev, ki jih člani namenjajo drug za drugega. Dokler bo stalo svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku, boste po njeni priprošnji deležni bogatih duhovnih sadov.

MOLITVENI NAMENI ČLANOV

Posameznih namenov, ki nam jih člani sporočajo ne beležimo, ker jih Bog dobro pozna. Vsak član svoj molitveni namen lahko tudi spreminja, glede na osebne, družinske ali druge potrebe. Prav je, da v teh namenih nismo ozki in ne mislimo le nase, pač pa vključujemo tudi številne skupne potrebe sveta, domovine in Cerkve.

DOPISE pošiljajte na naslov:

**SALEZIJANCI
MAŠNA ZVEZA,
Rakovniška 6,
61108 Ljubljana, p.p.4**

Tone Lipar
ravnatelj rakovniške salezijanske skupnosti

SESTRA LAVRA MEOZZI

3. septembra 1986 se je v katedrali v Katowicach na Poljskem slovesno začel škofijski proces za razglasitev s. Lavre Meozzi (HMP) za blaženo. Ob tej priložnosti je velika radost napolnila srca poljskih sester in številnih ljudi, ki so bili deležni njene materinske dobrote.

NJENA MLADOST

Lavra Meozzi, sestra HMP in goreča misijonarka poljskega ljudstva, se je rodila 5. januarja 1873 v Firencah. Svojo izobrazbo je dopolnila s tečajem medicinske sestre. Sleherne počitnice je končala z duhovnimi vajami. Zahrepenela je po svetosti. Vabile so jo besede Jezusa Kristusa: "Bodite popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče!" V tem prizadevanju za svetost je črpala moč predvsem iz globoke pobožnosti do Evharistije in Marije.

ODLOČITEV

Z 21-imi leti se je Lavra odločila za duhovni poklic. Svojo pripravo na redovno življenje je začela kot novinka v družbi HMP leta 1896 v Nizzi Monferrato (Piemont). Leta 1898 je naredila prve zaobljube in ostala učiteljica v Nizzi. Krasile so jo kreposti ponižnosti, zatajevanja in odpovedi. Vedno pa je bila pripravljena pustiti vse in iti tja, kamor jo je klicala pokorščina.

Pokorščina jo je leta 1911 vodila v Genovo v sirotišnico za dečke, naslednje leto pa na Sicilijo v Ali Marina. V tem času je izbruhnila 1. svetovna vojna. S. Lavra se je trudila, da bi z dobroto celila telesne in duhovne rane nesrečnih in zapuščenih otrok.

Leta 1918 je odšla za ravnateljico v Katanijo. Ena od sester

priča o njej takole: "Bila je ne samo dobra, pač pa materinska: izreden lik svete redovnice in predstojnice. Iskala je duše, da bi jim pomagala na poti k Bogu. V dejanjih ljubezni je bila neprekosljiva. Pomagala je vsem in lajšala trpljenje tistim, ki so iskali njene pomoči. Gojenke so bile srečne, če so mogle govoriti z njo in so kar tekmovala, da bi od nje dobile kak dober nauk ali nasvet. Nihče se ni zatekel k njej, ne da bi od nje odšel potolažen in umirjen!"

NA POLJSKEM

Leta 1922 je družba HMP slavila 50-letnico ustanovitve. Njihov jubilej je spodbudil kardinala Hlonda (salezijanec) iz Katowic na Poljskem, da je sestre povabil še v svojo škofijo. Kmalu je na Poljsko odšla prva skupina sester, ki jo je vodila s. Lavra Meozzi. Spremljali sta jo še dve

Italijanki in tri Poljakinje. Čakalo jih je veliko dela, revščina, posledice 1. svetovne vojne in veliko sirot, ki so potrebovale mater, dom, vzgojo...

S. Lavra se je navdušeno lotila vzgojnega dela. Tudi strašen mraz, ki ga ni bila vajena, ji ni vzel poguma pri zavzetem delu. Pisala je: "Presrečne smo!"

S. Lavra je kmalu postala prva inšpektorica in ustanovila več novih domov. Znova pa je prišla vojna, za s. Lavro obdobje težkih preizkušenj. Med nemško okupacijo ni mislila nase. Njena edina skrb je bila, kako bi bližnjemu lajšala trpljenje in varovala življenje sester, sirot ter beguncev, ki jih je pogosto obiskovala ali pa jim pisala pisma polna spodbude in tolažbe.

Po vojni je morala s. Lavra začeti skoraj vse znova. Kljub vsem težavam je s. Lavri uspelo obnoviti delo sester HMP na Poljskem, saj je odprla še 15 novih ustanov.

S. Lavra Meozzi je svoje življenje sklenila 30. avgusta 1951. Tedaj je bilo na Poljskem že 145 sester in 43 novink, ki so delovale v 24 domovih. Vendar s smrtjo ni ugasnila ljubezen s. Lavre do svojih poljskih bratov in sester. Njena duhovna navzočnost daje poljskim sestram moč in zagon v apostolski dejavnosti, ki se kljub težavam vedno bolj širi in utrjuje. Danes je na Poljskem 441 sester, 39 novink in 41 domov. Zadnja leta pa so poljske sestre HMP odprle tudi lastni misijon v Zambiji.

Poslanstvo s. Lavre Meozzi pa še ni končano. O tem pričajo številna uslišanja in čudežna ozdravljenja, ki so jih deležni tisti, ki se zatekajo k njej in jo prosijo pomoči v duševnih in telesnih stiskah.

DOM, ŠOLA IN DVORIŠČE ZA MLADE

Ne vem, ali je Ivan Cankar hodil tod mimo, ko je pisal o prgišču lepot, ki so se usule iz Stvarnikove roke in obdarile našo deželo od Triglava do Jadranskega morja. Morda!
CERKNICA: Cerkniško jezero, Rakov Škocjan, Slivnica, pust in čarovnice. Vse to prihiti na misel, ko se odpraviš na Notranjsko, v prijazno in zeleno cerkniško dolino.

Cerknica se lahko ponaša z mladim življenjem, ki sestavlja osnovno tkivo verskega življenja v župniji. V tem smislu je župnija dosegla salezijanski vzgojni utrip: postala je dom, šola in dvorišče, kjer se vzgajajo mladi.

Da se v župniji mladi počutijo doma, lahko ugotovimo po številnih skupinah mladih. Srce župnije so tri take skupine: študentska in dve srednješolski; "levi" in "desni". Mladi iz teh skupin so vključeni v župnijsko delo kot voditelji birmanskih skupin. Štirinajstdnevno delajo s skupino veroukarjev šestega ali sedmega razreda, ki se dve leti pripravljajo na prejem svete birmе. Prednost takih skupin je, da so majhne, od osem do deset, da se vsi dobro poznajo in se zato lahko brez vsakršnih šolskih ali "veroučnih" spon pripravljajo na birmo. V Cerknici so prvič nastale tudi prijateljske skupine. Po birmi se skupina dobiva še naprej, se pogovarja, sodeluje v pripravi bogoslužja...

Tu imajo svoj dom tudi druge skupine: glasbena, mladinski zbor, otroški zbor (kar 50 otrok), močna ministrantska skupina. Pred kratkim je župnijo popestrila tudi skupina skavtinj in skavtov, ki ima že dva voda.

Župnija kot dom za mlade je odprtega značaja. Rada namreč odpre vrata gostom, ki znajo spodbuditi mlade k ustvarjalnosti. Tako so tu gostovali fantje iz celovškega Modestovega doma z igrico Butalci. Trikrat na leto pride v goste kakšen mladinski ansambel ali zbor. Tako so se že zvrstili Gloria, Viharniki, Pot. Občasno so tudi predavanja za mlade, razna pričevanja ali reportaže.

Kako je cerkniška župnija postala šola za mlade? Na zanimiv in domislen način. Ali veste, da ima svojo poletno šolo v planinah, na Pokljuki, točneje na Uskovnici?

Cerkniški župnik Jože Vidic je z nekaterimi sodelavci (Jože Bajzek, Jože Ramovš, Imre Jerbic, Ivan Florjanc) pred petimi leti začel seminar za pripravo župnijskih sodelavcev na Uskovnici.

V svoji dolgoletni praksi z mladimi je spoznal, da le tisti mladi, ki so aktivno vključeni v življenje župnije, vztrajajo na začeti poti zorenja v zdrave in prepričane kristjane. Od tu ideja o šoli za vzgojo mladih župnijskih sodelavcev. Geslo takih študijskih tednov je: Učenci smo vsi enako. Duhov-

niki in mladi tečajniki se skupaj učijo biti Jezusovi učenci.

Prvo leto je bila večina udeležencev iz cerkniške župnije. Naslednje leto je bilo potrebno tečaj ponoviti in vključiti mlade iz drugih župnij, salezijanskih in drugih. Lani je na julijskem in avgustovskem seminarju bilo navzočih čez osemdeset mladih. V lepo urejeni planšariji na Uskovnici mladi poglobljajo prijateljske vezi preko študija, skupnega življenja in bogoslužja.

Teme uskovniških tednov so vedno usmerjene k istemu cilju: pomagati udeležencem, da se aktivno vključijo v pastoralno delo v svoji domači župniji. Teme dosedanjih tečajev nam o tem lahko kaj več povedo: Osnove sodelovanja v župniji, Osebnost župnijskega sodelavca, Moja rodna družina, Vera brez del je mrtva (o služenju). Letošnji tečaj bo imel za temo Sveto pismo.

Gre za svojevrstno šolo v lepi gorski naravi, v veselem in prijateljskem ozračju. Ni pretirano trditi, da je taka šola zelo pomembna za Cerkev na Slovenskem, saj se po njej ureničujejo smernice drugega vatikanskega koncila o soodgovornosti laikov v Cerkvi.

V okviru Uskovniških tednov je razveseljivo omeniti, da se ob tem plete široka mreža prijateljskih odnosov med mladimi kristjani iz različnih krajev Slovenije. Letos je kar dvajset mladih iz lanskega tečaja prevzelo program postnih duhovnih vaj za mlade v Stični. V januarju in v marcu je prišlo na duhovne vaje okrog dvesto mladih, večina je bila srednješolcev prvih letnikov.

Cerkniška župnija je končno tudi "dvorišče", kraj razvedrila in zabave. Mladi imajo

vedno priložnost, da kaj zaigrajo: namizni tenis, ročni nogomet, v načrtu je tudi biljard. Večkrat se dobijo in skupaj odidejo na šolsko igrišče. Za božično devetdnevnicu prihaja kar tristo otrok. Pred pobožnostjo in tudi po njej se skupaj igrajo, pojejo, rajajo. Prav tako številni je obisk šmarnične pobožnosti, ki ima svojo predigro in svoj zaključek na dvorišču pred cerkvijo. Sicer pa se dvorišče mladih Cerkničanov spet razširja do strmin triglavskega pogorja: Uskovnica je za najmlajše kot tudi za mlade in njihove družine kraj telesnega in duhovnega počitka tako poleti kot pozimi. V zimskih počitnicah odpelje avtobus skupino mladih izpred cerkve na Kravec. Poleti pa šesti in sedmi razred odide v Ankaran, na morje. Ponavadi v dveh skupinah po šestdeset. V vsaki skupini je petnajst mladih, ki se pomešajo med odrasčajoče in so jim nevsiljivi soplavalci, soigralci in svetovalci. Vsako leto mladi odidejo na kolesarsko turnejo. Obredli so že Francijo, severno Italijo, Madžarsko. Letos je na vrsti Koroška. Enkrat

na mesec je v župnijski dvorani ples za mlade. Tradicionalno je postalo skupno silvestrovanje.

Župnija: dom, šola in dvorišče za mlade. Za tem obširnim in zahtevnim projektom je močna osebnost župnika Jožeta Vidica. S svojimi sodelavci, trenutno kar s tremi mladimi salezijanskimi duhovniki (Jože Filej, Franc Maršič in Rafko Pinosa), poskuša kljubovati težavam časa in po don Boskovo približati krščanstvo današnji mladini.

Njemu in njegovemu sodelavcu Rafku smo postavili nekaj vprašanj:

Jože, kaj te je spodbudilo, da si se popolnoma zavzel za mlade?

V to delo sem šel že, ko sem imel dvanajst let. Doma smo na dvorišču organizirali razne igre. V drugem letniku bogoslovja sem začel na Rakovniku delati z ministranti. S pokojnim g. Michelčičem in prof. Dermoto smo prvi začeli z duhovnimi vajami za ministrante. Začel sem tudi z mladinskim ansambлом Ro-

kovnjači. Tako se je pravzaprav vse začelo.

Kakšno bo pastoralno delo z mladimi vnaprej? Kako si predstavljaš župnijo prihodnosti?

Samo z veroukom ne bomo mogli obdržati mladih. Nikakor ne bomo mogli konkurirati mlačnosti in plehkosti, ki je je čedalje več. V župnijo bo potrebno uvesti mladinski klub, kjer bodo razne dramske predstave, predavanja, reportaže in prostor, kjer se bodo mladi počutili zares doma. Doseči bo treba, da bodo svoj vikend preživljali v župnišču.

Rafko, v Cerknico prihajaš ob koncu tedna. Začel si s skavtskimi skupinami. Kaj misliš o delu z mladimi preko meje domače župnije?

Mladi niso last župnije. Večino svojih potreb zadovoljujejo zunaj nje. Doseči jih moraš tam, kjer so: šola, disko, kino, igrišče. Tudi skavtske skupine so ena od oblik povezovanja mladih v župniji in zunaj nje. V Cerknici so za zdaj člani tisti, ki so že vključeni v kakšno drugo skupino. To je nujno za začetek. Kasneje bo treba dati prednost tistim, ki še niso nikjer.

Ti se tudi redno udeležuješ uskovniških tednov. Kako ocenjuješ šolo za vzgojo laičkih sodelavcev?

Če bi grobo razdelil mlade, bi rekel, da so med njimi pasivni in aktivni. S prvimi Cerkev ne bo napredovala. Tisti pa, ki se aktivno vključujejo v sodelovanje v svoji župniji in širše v okviru Cerkve na Slovenskem, bodo jutri nosilci krščanske zavesti. Takim je namenjena Uskovnica.

MUŽLJA - 25 LET SALEZIJANSKEGA DELA

Blaženi Mihael Rua, prvi don Boskov naslednik, je ob obisku na Rakovniku leta 1904 dejal, da se slovenski salezijanci moramo posvetiti misijonom na Balkanu. V septembru bo minilo 25 let, kar smo salezijanci v Mužlji, sedaj predmestje Zrenjanina, v Banatu, začeli salezijansko delo. Pastoralna ekipa štirih duhovnikov ima kar precej dela, saj poleg Mužlje (8500 Madžarov) oskrbujejo še druge župnije in postojanke: Ečka, Belo Blato (24 km), Lukino Selo, Boka (40 km), Neuzina, Jaša Tomić.

Mužlja je bila obširno predstavljena v tretji številki Salezijanskega vestnika leta 1980. Zato naj sedaj nakažemo nekaj vidikov značilnega salezijanskega dela, kar je še posebej dozorelo v zadnjih desetih letih.

V tem času je Mužlja postala sodoben pastoralni center. To omogočajo novi veroučni prostori (1979), prostrano dvorišče, lepo urejeno župnišče in cerkev. Duša vsega dela je seveda pastoralna ekipa, kar je značilno za Mužljo. Duhovniki bivajo skupaj (živijo kot redovna skupnost), pastoralo pa si odgovorno delijo po načrtu.

Verouk, s katerim so salezijanci začeli ob prihodu pred petindvajsetimi leti, je sedaj nekaj samo po sebi umevnega, ne samo za osnovnošolce, marveč tudi za pošolsko mladino. Mladina, tudi od drugod, tukaj na duhovnih vajah pogloblja svojo vero. Mladini je omogočena vsako leto tudi skupna priprava na zakon. Tečaja se udeleži okrog petdeset fantov in deklet. Birmanci, vsako leto je to sedmi razred, se posebej pripravljajo na birmo ob vod-

stvu in pomoči voditeljev skupin.

Zato ne preseneča, da sta življenje in delo salezijanske skupnosti postala privlačna tudi za mnoge fante. Tako so se nekateri odločili za salezijanski poklic, čeprav so morali v gimnazijo in bogoslovje v Slovenijo. Prvi je postal duhovnik Stojan Kalapiš, po rodu Bolgar iz Belega Blata, ki je sedaj član pastoralne ekipe v Mužlji. Nekaj jih je še na poti proti poklicu: v semenišču ali bogoslovju. Za poklice veliko molijo v dveh molitvenih skupinah, mlajših in starejših.

Slovesno obhajajo tudi salezijanske praznike, predvsem sv.

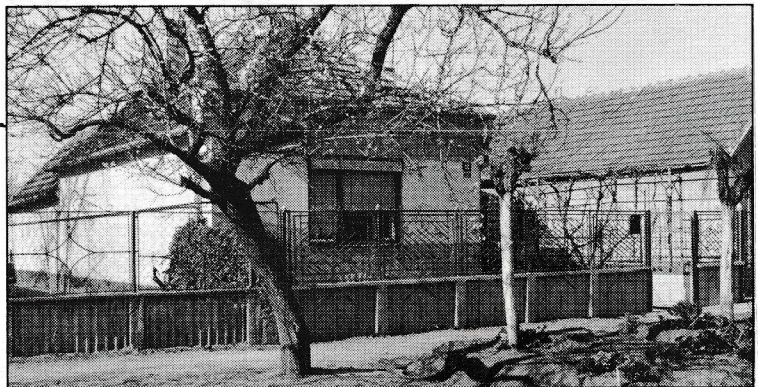
Janeza Boska in Marijo Pomočnico, ko priredijo procesijo. Vsako zadnjo nedeljo je pri večerni maši srečanje prijateljev in sotrudnikov za vajo za srečno smrt. Marije Pomočnice se spomnijo še vsakega 24. v mesecu. Organizirana je tudi skupina sotrudnikov, ki šteje okrog dvajset članov, večinoma mladih.

Veliko se posvečajo tudi ministrantom, ne samo iz Mužlje, saj vsako leto priredijo srečanja za ministrante z vse škofije.

In še velik dogodek: na prvo adventno nedeljo, 3. decembra 1989, je zrenjaninski škof blagoslovil novo kapelico sv. Dominika Savia, saj se Mužlja še vedno širi in tisti najbolj oddaljeni, imajo kar precej daleč do cerkve in do verouka. Tako se je začelo oblikovati novo versko občestvo. Upajo, da bo sčasoma tu nastal drugi pastoralni center v Mužlji!

V to delo je vloženih 25 let naporov in žrtev, skupnega načrtovanja in dela, pa tudi dobre volje vernikov, ki so salezijance sprejeli za svoje. Ne samo na Kosovu in v Črni Gori, kjer smo navzoči salezijanci, ampak tudi tu so pravi misijoni, kakor se je izrazil g. Luc Van Looy, svetovalec vrhovnega predstojnika za misijone, ko je letos februarja obiskal tudi Mužljo.

T. H.

BLAŽENI FILIP RINALDI

(1856 - 1931) tretji don Boskov naslednik razglašen za blaženega 29. aprila 1990

Don Rua (prvi don Boskov naslednik) je bil mož redovne discipline, don Albera (drugi don Boskov naslednik) mož duha pobožnosti, don Rinaldi pa posebljenost don Boskovega očetovstva in srca. Rinaldi je vse svoje življenje posvetil nenehnemu in vnetemu študiju don Boskovega duha in težnji po svetosti z natančnim posnemanjem don Boskovih potez. V njem je bila neizčrpna moč za uresničevanje in širjenje don Boskovega poslanstva. (pričevanje don Valentinija)

1. Slovesnost beatifikacije 29. aprila 1990

Na pročelju bazilike svetega Petra v Rimu bo 29. aprila 1990 slovesno izobešena slika Filipa Rinaldija, novega blaženega. V nepregledni množici romarjev z vsega sveta bo v sliko novega blaženega zrla tudi skupina 160-ih naših romarjev. Papež Janez Pavel II. bo slovesno pred vesoljno Cerkvijo razglasil za blaženega don Boskovega sina, "ki mu je manjkal samo don Boskov glas" (Francesia), tretjega naslednika kot vrhovnega predstojnika, "ki je bil ljubosumen

varuh prejete dediščine" (Viganò).

To bo praznik za vso salezijansko družino. Don Boskova karizma - svetost je živa resničnost, saj se nadaljuje v številnih članih družine. Ena najlepših svetosti, ki je morda najčudoviteje izrazila dobrohotno svetost don Boska, je prav svetost Filipa Rinaldija. Za vse nas je ta dogodek močan izziv, da v sebi poživimo don Boskovega duha, da bomo "znamenje in nosilci božje ljubezni do mladih" (K 2) v našem času.

2. Usodno srečanje z don Boskom

a) don Bosko je videl v prihodnost

Bilo je leta 1866, ko je bil Filip star deset let, da se je v Mirabellu, v salezijanskem zavodu, srečal z don Boskom. Takole se spominja tega srečanja:

"Spominjam se, kakor bi bilo včeraj, tistega časa, ko sem imel srečo, da sem v svojih deških letih govoril z don Boskom. Bil sem star nekaj več kot deset let. Dobri oče je bil v obednici po kosilu in je še sedel pri mizi. Z veliko ljubeznijo je povprašal po mojih zadevah in mi zaupno nekaj povedal na uho. Ko me je nato vprašal, ali hočem biti njegov prijatelj, je dodal, kakor da bi hotel od mene dobiti kak znak, da soglašam z njim, naj bi drugo jutro pri njem opravil spoved. To je bilo kakor jutranja zarja, ki mi živo vstaja pred očmi zdaj, ko se moje življenje bliža zatonu."

Filip je torej doživel prav tako "usodno" srečanje z don Boskom kakor Dominik Savio, Mihec Magone ali številni drugi. Don Bosko je videl njihovo prihodnost...

b) pot Filipovega poklica

Rodil se je 28. maja 1856 v Lu, škofija Casale. Bil je osmi otrok po vrsti sedmih starejših bratov. Pobožna mati ga je navajala na globoko in zaupno pobožnost do Marije.

Pri desetih letih je leto dni prebil v salezijanskem zavodu, potem pa se je vrnil domov. Filip je deset let ostal doma in kmetoval.

Don Bosko pa ga je spremljal. Kot enaindvajsetleten se je odločil za redovni poklic. Pravi: "Leta 1877 sem po večkratnem vabilu častitljivega don Boska vstopil v zavod v Sampierdareni z

določenim namenom, da postanem salezijanec." Ni pa nameraval postati duhovnik. "Tedaj sem želel skrito živeti v družbi in biti zaposlen z majhnimi opravili."

Vendar ga je 20. oktobra 1879 don Bosko preoblekel v klerika. Že naslednje leto, 13. avgusta, je don Bosko z veseljem sprejel njegove večne zaobljube. Posebej značilna je pokorščina, s katero se je Filip podrejal don Bosku. Kot vrhovni predstojnik je izjavil: "Nisem imel namena, da postanem duhovnik. Redovnik pač, ne pa duhovnik. Don Bosko mi je začrtal pot in me poslal k svetim redovom, ne da bi jaz kdaj kaj omenil ali prosil njega ali druge."

c) mlad predstojnik

Komaj nekaj mesecev po duhovniškem posvečenju, bil je star 27 let, ga je don Bosko imenoval za ravnatelja.

Leta 1889 (leto dni po don Boskovi smrti) ga je Rua poslal za ravnatelja v Španijo. Čez tri leta pa je bil imenovan za inšpektorja Španije in Portugalske, kar je bil devet let. Pred odhodom med drugim sklene: "Ljubezen in krotkost s sobrati. S fanti bom vesel in dober, in to zares. Rad se bom zadrževal med njimi pri igri in v pogovorih..." V Španiji pa je k temu med drugim še dodal: "Hočem biti očetovski, izogibal se bom ostrega ravnanja..."

Navajamo eno najlepših Rinaldijevih pričevanj: "Pogled je imel prijeten, navdan z očetovsko dobroto. Očala so bila na lahko nagnjena, za njimi pa žive oči, ki so bile kakor skrivnosten magnet za tiste, ki so se mu približali.

Vsi smo se veselili njegovih ljubeznivih pogledov, ki so dobrohotno segali v dno duše in na nas vplivali očarujoče.

Njegov prijazen in dobrodušni nasmeh je bil tako rekoč nalezljiv, pa ne tako, da bi prehajal v kako bučno razigranost, kar mu sploh ni bilo v navadi, ampak zato, ker so drugi, ki so ga videli veselega in zadovoljnega, tudi sami postali veseli.

Njegove besede so bile štete, ni jih razmeta-val. Z njegovih ustnic je vsakdo razbral ustrezen izraz, ki je segel v srce in imel preroški prizvok.

Njegovo zunanje zadržanje je bilo dostojanstveno in preprosto, možato, neprisiljeno, taktno in privlačno zaradi čara njegovih kreposti.

Globoka ponižnost in vdanost v božjo voljo sta mu dajali, da se je brez strahu loteval podjetij, iz katerih je nastala salezijanska Španija.

Njegovo očetovstvo je kakor sonce brez zatona vsem dajalo, da so se dobro počutili..." (don Jožef Vinas).

č) v vodstvu družbe

Rua ga je leta 1902 poklical za generalnega prefekta, kar je sedanja služba vikarja (namestnika) vrhovnega predstojnika. To službo je opravljal celih dvajset let: za časa Rua (do 1910) in za časa Pavla Albera (do 1922). Čeprav je kot prefekt bil zadolžen za disciplino, se je vedno zavzemal za dobrohotno ljubezen. Kakor svetniki je tudi on menil, da je boljše biti žaljen ali zaničevan kot pa žaliti ali zaničevati, in nikdar ni vračal hudega s hudim.

d) vrhovni predstojnik

Po smrti vrhovnega predstojnika Pavla Albera so kot tretjega don Boskovega naslednika izvolili Filipa Rinaldija. Ko so ga vprašali, ali sprejme, je odgovoril: "Ta izvolitev je zame in za vas osramočenje. Marija hoče pokazati, da samo ona deluje med nami. Molite, da ne bom kvaril tega, kar so storili don Bosko in njegova prva naslednika." To je bilo 24. aprila 1922. Službo vrhovnega predstojnika je opravljal devet let.

Marija je res čudežno delovala, pri tem pa je izvrstno pomagal Filip Rinaldi. "Število poklicev je naglo rastlo. Ob smrti don Albera oktobra 1921 je bilo 4788 salezijancev v 404 hišah; don Rinaldi je povišal število na 8836 salezijancev in 644 hiš."

Umrl je 5. decembra 1931 skoraj nenadoma. Pokopali so ga na skupnem turinskem pokopališču. Ko se je začel postopek za beatifikacijo, so ostanke prenesli in pokopali v kripti bazilike Marije Pomočnice.

e) nekatere njegove dejavnosti:

Nemogoče je naštetati vse, zato omenimo le nekatere:

- veliko si je prizadeval za zapoznele poklice (Marijine sinove);
- zelo je pospeševal združenje sotrudnikov, organiziral je devet mednarodnih kongresov;
- bivše gojence je organiziral na mednarodni in svetovni ravni (ti so leta 1920 pred baziliko Marije Pomočnice v Turinu don Bosku postavili mogočen spomenik);
- enako je skrbel za bivše gojenke (sester HMP);
- velja za ustanovitelja don Boskovih prostovoljk (redovnic v svetu);
- pospeševal je sredstva družbenega obveščanja, ustanovil je mednarodno založbo SEI;
- veliko je storil za sestre HMP, ko je bila uvedena pravna in upravna avtonomija sester, da bi ohranile skupno duhovno dediščino;
- zelo je skrbel za vzgojo in izobraževanje sobratov, zato je ustanavljal študijska središča;
- veliko je vložil v to, da je don Bosko bil leta 1929 razglašen za blaženega;
- v skrbi za misijone je sprožil kar neke vrste misijonsko mobilizacijo (sedem misijskih aspirantatov);
- bil je pobudnik za povečanje bazilike Marije Pomočnice;
- in veliko drugega!

3. Nekaj značilnosti njegove duhovnosti

a) notranje življenje

"Pridobil si je ustanovnikovega duha v izredni meri. Bil mu je kot vrojen in ga je izžareval povsem naravno" (Viganò). Uporabljal je izraz "salezijanstvo", s čimer je hotel izraziti tega duha. Ceriu je naročil, da je napisal knjigo o don Bosku z naslovom "Don Bosco con Dio - Don Bosko z Bogom". Vse, kar je pisal ali govoril, je imelo osrednjo misel: don Bosko vzor. V zadnjih letih je tožil: "Dobro si zapomnite, da prave očetove podobe ne podajajo dela; pravo don Boskovo veličino in njegovo podobo se bo moglo in se bo moralo spoznati le po njegovi notranjosti."

Bil je verodostojen razlagalec don Boskove in salezijanske apostolske notranjosti. Govoril je: "Notranje življenje bi se morda zdelo na neki način nam salezijancem tuje, ker smo vedno pri delu in zaposleni. Vsekakor je prav to in samo to, po čemer smo redovniki."

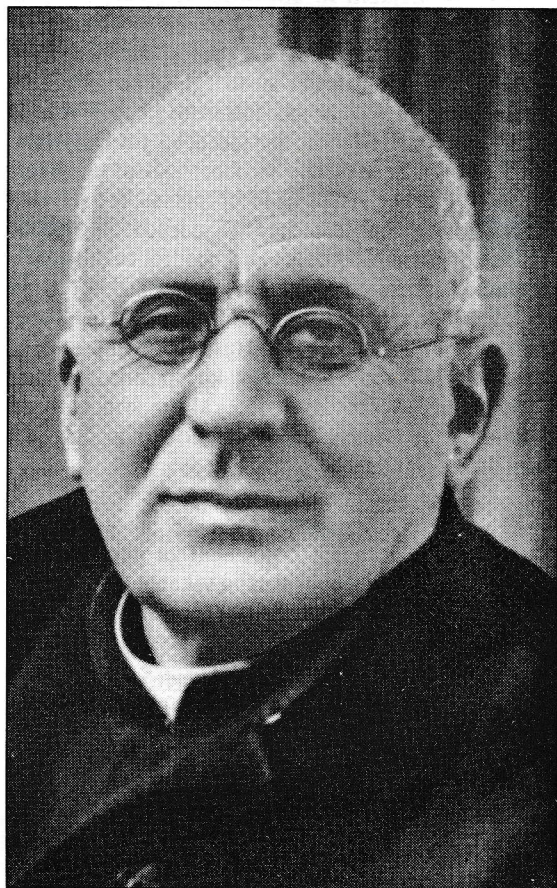
Geslo "daj mi duše" je zanj "dihanje duše". "Tu, moji dragi, je vsa skrivnost don Boskove vzvišene svetosti in njegovih čudovitih del. In v to moramo tudi mi usmeriti ves svoj trud. Zame je don Bosko najlepša poosebljena ljubezen v našem času. Njegovo življenje je pravi žar božje ljubezni v polnem žrtvovanju v blagor mladine in za rešitev duš. 'Kdor ljubi, je rojen iz Boga in pozna Boga'; njegov preventivni sistem ni drugo kot ljubezen."

b) posvečeno delo

"Rinaldi se je ob don Bosku naučil, kako pomembno je za nas apostolsko delo. Kdor se ni pripravljen žrtvovati vsak dan v delu, ni ustvarjen za nas. Don Bosko je svetnik apostolskega in karitativnega dela: v tem se odlikuje na izreden način" (Viganò).

Rinaldija so ganile besede papeža Pija XI., ki je ob razglasitvi don Boskovih junaških kreposti dejal, da je prav don Bosko uresničil veliko načelo krščanskega življenja: "Kdor dela, moli."

Ko je prišel k papežu prvič kot vrhovni predstojnik (bilo je to 6. junija 1922), si ga je upal prositi za odpustek posvečenega dela, "za to izredno milost za vse moje ljubljene sinove, za dobre hčere Marije Pomočnice, za njihove gojence in bivše gojence, za gojenke in bivše gojenke, za naše vnete sotrudnike in sotrudnice... Doslej so bili vernikom dodeljeni odpustki samo s pogojem raznih zunanjih

pobožnosti. Toda odslej bi jih salezijanci prejeli s samim delom vsakokrat, ko bi delu pridružili kak pobožen, četudi kratek vzdihljaj. Tako bodo lažje dosegli svoje osebno posvečenje po trajnem združenju z Bogom."

Papež je ta odpustek tudi velikodušno podelil. Duhovnost mora prežemati vse delo, da bo vir osebnega posvečenja. (1. januarja 1967 je papež ta odpustek raztegnil na vse ljudi. V knjigi odpustkov tako danes beremo: "Podeljuje se delni odpustek verniku, ki pri opravljanju svojih dolžnosti in pri prenašanju življenjskih težav dviga s ponižnim zaupanjem svojega duha k Bogu - četudi samo v mislih - s kakim pobožnim vzklikom."). Rinaldi poudarja: "Delo ne more nadomestiti molitve, pač pa se lahko spremeni v molitev, toda le, če človek živi notranje življenje združenja z Bogom."

c) Rinaldijevo očetovstvo - vzor pastoralne dobrote

Dobrota se je pri Rinaldiju izražala po očetovstvu. Vse življenje je bil predstojnik (celih 48 let). "Tako se je v njem dobrota, ki je lastna don Boskovemu duhu, uresničevala v očetovskem izvajanju oblasti: iskreno, stalno, prijetno in močno očetovstvo kot izraz prednostne ljubezni do mladih in družinskega duha v hiši" (Viganò).

Vsi se soglasno strinjajo, da je bilo očetovstvo najodličnejša in najznačilnejša njegova drža. Naslov življenjepisa "Rinaldijevo srce" to očetovstvo posebej izraža. "Očetovstvo pa je spremljal neprisiljen in dobrodušen način, ki je odstranjeval vse razdalje in je šel neposredno do srca, prinašajoč povsod vedrino in veselje" (Viganò).

V zadnjih okrožnicah njegova misel zveni kot duhovna oporoka: "Najpomembnejše in najbolj življenjsko izročilo za nas je - očetovstvo. Naš ustanovnik ni bil nikoli kaj drugega kot oče v najplemenitejšem pomenu besede; sveta Cerkev ga kliče v bogoslužju za očeta in učitelja." Sedanji vrhovni predstojnik pa ugotavlja: "To je 'pastoralna dobrota', ki prihaja od zgoraj; izvira iz božjega

očetovstva, je sad združenja z Bogom, ki prevaja geslo 'daj mi duše' v poseben način prijateljstva in razumevanja. Kdor živi salezijanskega duha, postaja pastoralno 'dober' (očetovski in materinski) do mladih, do ljudi in je vzajemni z brati in sestrami v hiši, se sam daruje in hoče, da vsakdo postane 'znamenje in prinašalec' njegove ljubezni."

Msgr. Marcelin Olaechea, salezijanski škof, pričuje: "Imam vtis, da nisem srečal v svojem dolgem življenju duhovnika, ki bi mi mogel bolje predstavljati vzvišeni pojem ljubeznivega božjega očetovstva. Prepričan sem, da ni samo ohranil pristnega ustanovnikovega duha, temveč ga tudi poživil." Rinaldi je Manachinu pisal: "Potrudi se, da boš postajal vedno bolj očetovski z vsemi. Da boš mogel biti deležen zaupanja vseh, glej, da te bodo našli vedno mirnega in dobrega. Če obvladamo svoje živce, lahko obvladamo in vodimo tudi druge. Vedno spodbudno vplivaj na vse z veliko dobroto. Bodi oče, z očetovstvom boš delal čudeže."

Tajniku, ki mu je pomagal odgovarjati na pisma, je večkrat ponavljal: "V odgovor deni veliko srca!"

4. Pričevanja

Glavne poteze Rinaldijeve človeške, salezijanske in duhovne podobe, ki smo jih že poudarili, na poseben način izpričujejo naši sobratje, ki so se z blaženim lahko srečevali: nekateri v Turinu, kjer so se pripravljali na salezijanski poklic, drugi pa v Sloveniji, ko je Rinaldi leta 1926 kot vrhovni predstojnik ob 25-letnici prihoda salezijancev v našo domovino obiskal Slovenijo.

a) Avguštin Jakob

Rinaldi - poosebljen don Bosko

Z vrhovnim predstojnikom Filipom Rinaldijem sem se srečeval v Turinu v letih 1926 do 1931. Večkrat je med nami preživel kak praznik. Poudarjal je, da čuti dolžnost, da nam veliko govori o don Bosku. Govoril pa je tako prepričevalno, da bi ga poslušali ure in ure. Mladi smo z nepopisnim veseljem čakali, kdaj bo spet prišel med nas.

Posebno pričevalno je bilo Rinaldijevo očetovstvo, njegova dobrota, preprostost in navdušenost za don Boska. V spominu sta mi ostala

posebno dva dogodka. V prvih mesecih noviciata (1930) sem iz njegovih rok prejel talar in pred njim sem leto dni pozneje (18. septembra 1931) izpovedal prve redovne zaobljube. To sta zame nepozabna dogodka.

Filip Rinaldi je bil močna osebnost, zelo spoštovan in priljubljen. Znal je navdušiti za don Boska. Ker je dalj časa živel ob njem, je ob vsakem nastopu govoril o njem kot živa priča njegovega očetovstva, svetosti in salezijanskega izročila. Salezijanci njegove generacije so redno govorili: "Don Bosko je delal tako, je učil tako..."

Ko je 5. decembra 1931 šla v svet novica o Rinaldijevi smrti, so njegovi bližnji poznavalci govorili: "Izgubili smo očeta!"

b) Martin Maroša

Pri Rinaldiju - pri očetu

Septembra 1926 sem odpotoval v Italijo z namenom, da bi postal salezijanec in misijonar. O don Bosku in salezijancih sem vedel bolj malo. Ko

smo dospeli v Turin, so nas predstavili nekemu krepkemu starejšemu gospodu. Pozdravil nas je in nagovoril. V meni se je zbudil dvom; povedali so mi, da je don Bosko umrl, zdaj pa sem v tem gospodu odkrival don Boskove lastnosti: dobroto, neko posebno milino na obrazu in v pogledih, ki je izžareval veliko don Boskovo ljubezen do mladih. Ko sem mu poljubil roko, sem bil skoraj prepričan, da jo poljubljam don Bosku. Bil je Filip Rinaldi, vrhovni predstojnik.

Don Rinaldi je rad prihajal med nas, za vsakega je imel dobro besedo, prijazen pogled in smehljaj. Ob njem smo čutili očeta in družinsko razpoloženje.

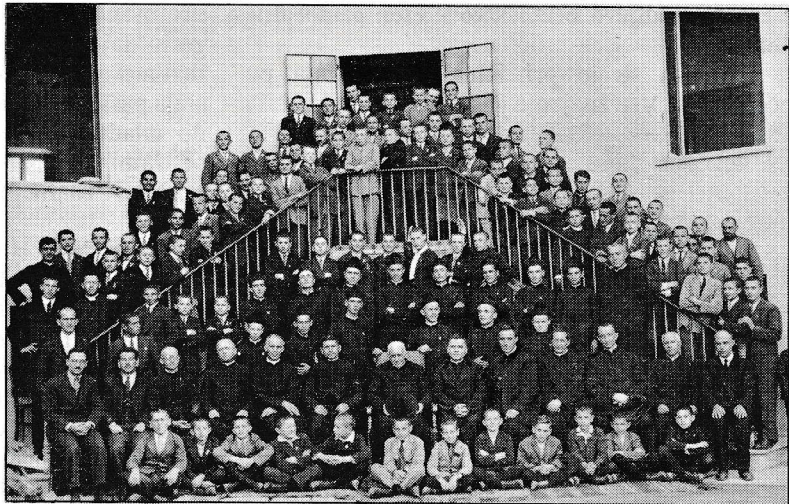
Posebno me je ganila njegova zbranost in pobožnost med sveto mašo. Tudi drugače, čeprav med nami, se mi je vedno zdel nekako "odsoten", kot da je obenem nekje drugje, v božji pričujočnosti. Ta vtis sem občutil tudi tedaj, ko sem imel srečo, da sem z njim govoril na samem.

Po četrti gimnaziji smo dobili duhovniško obleko. Slovesnost je vodil don Rinaldi. Dva sobrata pomočnika pa sta izpovedala zaobljube.

Eden se je pred Rinaldijem začel od živčnosti smejati in se ni mogel obvladati. Mislili smo, da ga bo odslovil. On pa je potrpežljivo počakal, da se je fant umiril in nato sprejel njegove zaobljube s tako očetovsko dobroto, kakor da se ni nič zgodilo.

Ko mi je med veliko slovesnostjo v baziliki Marije Pomočnice izročil misijonski križ, mi je šepnil na uho: "Imej rad Marijo in Evharistijo in se ne boj..."

Ob Rinaldiju sem se čutil kot ob očetu. Izžareval je neke vrste domačnost, dobroto, ki me je privlačevala, a je obenem v meni zbujal veliko spoštovanje in občudovanje. Če kdaj, sem pred njim čutil, da stopim pred človekom, v katerem je Bog pričujoč na poseben način, pred svetnikom. Zato

Don Rinaldi v Bagnolu, kjer se je pripravljalo za misijonsko delo nekaj slovenskih dijakov.

Don Rinaldi med rakovniškimi sobraty in gojenci.

me je spomin nanj spremljal skozi vse življenje in sem se mu vedno rad in z zaupanjem priporočal.

c) Štefan Pintarič

Vedno na voljo Bogu in človeku

Prvič sem se srečal s častitljivim Filipom Rinaldijem avgusta 1927, ko sem pod vodstvom g. Jožefa Raduha z drugimi tovariši odšel v Italijo. Naslednja leta, posebno pa leta 1929, sem imel večkrat priložnost, ne samo videti, ampak tudi poslušati don Rinaldija.

Ko smo se leta 1930 preselili v Bagnolo Piemonte, je Rinaldi prišel na "preobleko". Na fotografiji (ki jo prilagam) nas je precej, ki smo postali salezijanci.

Don Rinaldi v Verzeju.

Don Rinaldi med veržejskimi četrtušolci.

Še žive: Štefan Horvat (Rim), Jože Zver (Rim), Anton Maučec (Portugalska), Aleksander Horvat (Čile), Štefan Pintarič (Švica), Avguštin Sraka (mariborska škofija) in Karel Geld (ljubljska škofija). Že rajni: Štefan Zorko, Lojze Fras, Ignac Ritlop, Jože Matjašec, Štefan Kouter, Ignac Lebar, Štefan Sočak.

Njegova zunanja preprostost je bila znamenje njegove globoke srčne dobrote, prava "humanitas et benignitas" svetega Frančiška Saleskega. Njegov ponižni nastop s sklonjeno glavo, njegova mila podoba, njegov očetovski nasmeh je osvajal vsakega. Zato ni čudno, da se je že takrat govorilo, da je Rinaldi bil živa don Boskova podoba, ki je imel vse, le njegovega glasu ne.

Njegova vnema za misijone in poklice, tudi starejše, je bila izredna. Ob obiskih v zavodih smo ga lahko opazili v zbrani molitvi v kapelici. Bil je na voljo sobratom, še bolj pa samemu Bogu, od katerega je črpal moč ponižnosti, dobrote in pričevanja. Bil je vztrajen, čeprav so mu večkrat rekli, da je trmast. Znal je ostati vever tudi v nasprotovanjih.

Umrli je 5. decembra 1931, pogreb pa je bil na praznik Brezmadežne, 8. decembra. S skupino novincev sem se pridružil ogromni množici salezijancev, gojencev, sodelavnikov, redovnikov in redovnic. "Qualis vita, finis ita!"

č) Anton Hanželič

Rinaldi je bil moj osebni dobrotnik

Ko je leta 1926 obiskal postojanke v naši domovini, sem bil na Rakovniku nadziralatelj v mizarški delavnici; tako sem ga mogel pozdraviti pri prihodu in odhodu. Kolikor sem ga mogel tedaj videti pri skupnem kosilu, se mi je dozdeval zelo skromnega vedenja in malobeseden.

Drugič sem imel srečo videti don Rinaldija na Crocetti (Turin) v letih 1929 -

1930; nazadnje pa oblečenega v mašna oblačila že mrtvega, na dan njegove smrti. Ko je že zelo priletel parkrat prišel med nas na Crocetto, je v njegovem imenu govoril don Ricaldone, kajti g. Rinaldi je imel slabotni glas, saj se je njegovo življenje že bližalo zatonu. Bil je moj velik osebni dobrotnik, ker me je kljub mojim slabostim sprejel v salezijansko družbo.

d) Andrej Majcen

Rinaldi - apostol posvečenega dela

Kardinal Cagliero (misijonar) in Filip Rinaldi (vrhovni predstojnik) sta v družbi sprožila veliko misijonsko gibanje, ki je močno zajelo tudi Slovenijo.

Don Rinaldi in don Rua v Španiji.

Tako smo z velikim navdušenjem sprejeli novico, da nas don Rinaldi obišče na Rakovniku za 25. obletnico prihoda salezijancev v našo domovino. Kolikor se spominjam, je bil zelo bolehen in slaboten (menda zaradi vožnje). Moj vtis je bil: Rinaldi je, s svojim mirnim in dobrohotnim pogledom, svetnik. Njegov pogled se mi je vtisnil v spomin za vse življenje. Govoril je zelo malo in mirno (čisto drugačen kot Cagliero), roke je držal kot don Bosko. Spominjam se še fotografije: zrnil sem se, da sem stal prav za njim.

Najmočnejši vtis pa je naredilo name Rinaldi-jevo prizadevanje za duhovnost posvečenega dela (povezano z odpustkom). Zame je duhovnost posvečenega dela postala uradna salezijanska askeza. Rinaldi je bil svetnik, ki nam je pokazal salezijansko "malo pot" svetosti združenja z Bogom.

e) France Oražem

Ob Rinaldiju - občutek don Boskove navzočnosti

Novica, da nas v Veržeu v kratkem obišče vrhovni predstojnik gospod Filip Rinaldi, je vso hišo napolnila z veselim pričakovanjem. Ob prihodu smo ga seveda karseda slovesno sprejeli. Prijazni očetovski izraz nas je takoj osvojil.

Moram reči, da me je zlasti ob njegovem večernem govoru prevzel občutek same don Boskove navzočnosti. Večerni govor je začel z besedami: "Nekega večera nam je don Bosko dejal..."

Drugi dan smo se skupno slikali. Žal tega nismo mogli storiti zunaj, ker je močno deževalo. V enem od razredov v prvem nadstropju smo pripravili za slikanje ob dveh petroplinkah. Ker sem imel vsaj malo svetlejšo sivo obleko, so me postavili za gospodom Rinaldijem, da bi se gospod bolje videl. Potem smo se slikali z njim še četrtošolci, neposredni kandidati za noviciat. Spregovoril nam je nekaj navdušujočih besed. Potem smo se poslovili od njega, toda njegov očetovski lik nam je ostal v duši kot neposreden don Boskov poslanec. Tako je njegov obisk pomenil za vse nas, zlasti pa za bodoče novince, izredno spodbudo na poti za don Boskom.

f) Jakob Žalar

Srečanje na Radni

Z don Rinaldijem sem se srečal leta 1926 na Radni, ko sem iz njegovih rok prejel duhovniško obleko. Občudovali smo njegovo ponižnost, skromnost, blagost. Izžareval je Jezusa in don Boska. Kako lepo je govoril o don Bosku, o tem, kako naj ga posnemamo!

g) Martin Jurčak

"Filipike" bogoslovцем na Rakovniku

V času župnikovanja na Rakovniku (1956-1964) sem imel vsak teden enkrat večerni govor za zavodsko skupnost, v kateri so imeli večino bogoslovci. V roke mi je prišel življenjepis Filipa Rinaldija, tretjega don Boskovega naslednika. Tedaj se je že začel širiti glas o njegovi svetosti. Odločil sem se, da jim bom posredoval njegovo življenje. Zato so te večerne govore imenovali "filipika".

V njegovem življenju me je najbolj osupnila njegova težka odločitev za don Boska (za poklic). Zdel se mi je podoben preroku Jonu, ki mu je Bog naročil, naj gre v Ninive oznanjat pokoro, pa se je odpeljal v čisto nasprotno smer. Tudi Filip je po enem letu zapustil zavod in odšel domov, da bi se posvetil kmetijstvu. Šele po desetih letih se je vrnil v zavod in to na večkratno don Boskovo prigovarjanje. Pa je prišel navzkriž z nekim asistentom, in je zopet odšel domov. Z največjo težavo ga je don Bosko pregovoril, da se je vrnil. Poslej je ostal za vedno pri njem.

zbral: Tone Ciglar

DRAGI MOLIVCI

Najprej vsem prav lep pozdrav! Mnogi ste se me spomnili ob prazniku sv. Jožefa in mi izrazili svoje častitke in dobre želje! Ne morem se vsem osebno zahvaliti, zato se vam tukaj najlepše zahvaljujem, posebno še za vaše molitve, s katerimi prosite Boga za moje zdravje! Gospod naj vam bo za vse to bogat plačnik. S tem tudi pokažete, kako smo kljub temu, da se osebno ne poznamo, povezani v eno veliko molitveno družino.

Letos imamo za vas več tečajev duhovnih vaj. Za Brezje se vas je toliko prijavilo, da vas vseh nismo mogli sprejeti, zato bodo še enkrat v mesecu maju. Tudi za tečaj na Mirenskem gradu se vas je nepričakovano veliko prijavilo.

Imam še eno prošnjo. Kadar katerega Bog pokliče k sebi, mi čimprej sporočite njegovo smrt; po možnosti pa najdete novega člana, da se naše število s smrtjo ne bo zmanjševalo.

Še nadalje se vas vsak dan spominjam v molitvi svetega rožnega venca in pri sveti daritvi. V Marijinem mesecu maju pa še pomnožimo svoje molitve, da nam bo ta mesec Marija Pomočnica izprosil nove duhovne poklice!

V Gospodu hvaležno vdani
Jože Pungerčar,
Trstenik 23, 64204 GOLNIK
Tel.: 064/46-411

DUHOVNE VAJE:

1. Pri Sv. Trojici - Gradišče, v frančiškanskem samostanu od 11. do 13. maja.
2. Pri sestrah na Brezjah od 18. do 20. maja.

Prijavite se vsaj teden dni pred začetkom na naslov:

**Salezijanski dom,
Trstenik 23,
64204 GOLNIK,
tel.: 064/46-411.**

CENJENE MOLIVKE IN MOLIVCI !

Lepo vas pozdravljam in vam želim, da bi letos znova in močnejše odkrili, kako je Marija mogočna pomočnica vseh kristjanov!

Iskreno se vam zahvaljujem za vse žrtve in molitve, ki jih opravljate za nove duhovne poklice in za svetost tistih, ki so že v duhovnem poklicu. Z velikim zaupanjem vas vabim k nadaljnjemu velikemu duhovnemu delu v naslednjih mesecih.

MAJ

Pred nami žari ves čas podoba matere Marije. Vneto molimo za vse matere, da bi znale zbrati svoje družine k molitvi in vzgajati otroke za veselo služenje Bogu.

JUNIJ

Naši novomašniki, diakoni in še mnogi drugi opravljajo duhovne vaje. Vztrajno kličimo Svetega Duha, naj nanje razliva svoje darove. Prosimo tudi, da bi bili udeleženci duhovnih vaj poslušni Svetemu Duhu.

JULIJ

Obhajamo god sv. bratov Cirila in Metoda, ki sta slovanske narode učila medsebojne ljubezni in edinosti. Z molitvijo bomo podpirali vse slovenske duhovnike, redovnike in redovnice, ki delujejo v drugih delih Jugoslavije, da bi vztrajali pri delu in pospeševali razumevanje in edinost.

AVGUST

Za vse romarje in tiste, ki bodo v stiku z naravo, da bi v njej odkrivali moč Stvarnika, gojili zahvalno molitev in skrbeli za čisto okolje, lepo govorjenje in plemenita dejanja.

Združen z vami pri Mariji Pomočnici na Rakovniku vas lepo pozdravljam in se veselim snidenja z vami ob shodu molivcev.

STANISLAV HOČEVAR, inšpektor

K BOGU SO ODŠLI PO SVOJE PLAČILO:

Terezija Vajdorfer, M. Sobota
Marija, Titan, Bakovci / M. Sobota
Kati Culkar, Višnja gora
Terezija Cimprič, Tolmin,
mati duhovnika
Janez Grčman, Višnja gora
Frančiška Koderca, Stari trg/Lož
Filka Omahen, Višnja gora
Ana Grahornik, Sp. Duplek
Ana Nadrah, Višnja gora
Ema Črnko, Sp. Duplek
arica Pucko, Bratonci
Otilija Dobrun, redovnica, Ljutomer
Ana Bambič, Izola
Frančiška Avbršek, Polzela
Vera Zanoškar, Izola
Vinko Klemenčič, Cezanjevci
Ignacij Lampe, Cerknica

Ivanka Košir, Begunje/Cerknica
oče duhovnika
Bernarda Gabrenja, Unce
Ferdo Videmšek, žpk. Polzela
Angela Rupnik, Zavratac
Julka Bertonec, Selce/Šk.Loka
Marija Dolinar, Rakovnik
mati duhovnika
Avguštin Jakob, sal.duh. Veržej
Anton dr. Rehar, Izola
Frančiška Treven, Rovte
Antonija Perčič, Trstenik
Franc Sušnik, sal.sob.pom.
Marija Čop, Bled
Marija Kranjc, Begunje/Cerknica
Ivanka Humar, mati duhovnika
Marija Oblak, Horjul
Alojz Urbas, Cerknica

PRIJATELJSTVO

"Igraj se z menoj," je zaprosil Mali princ.

"Tako žalosten sem..."

"Ne morem se igrati s teboj," je dejala lisica.

"Nisem udomačena."

"Prijateljev iščem. Kaj je to 'udomačena'?"

"To je nekaj, kar že dolgo ni v rabi," je rekla lisica.

"Pomeni pa - ustvarjati vezi..."

"Prav rad," je odgovoril Mali princ, "le da imam malo časa. Prijatelje moram najti in spoznati še marsikaj."

"Le tisto spoznaš, kar udomačiš," je dejala lisica.

"Ljudje si ne vzamejo časa, da bi sploh kaj spoznali. Pri trgovcih kupujejo kar izgotovljene predmete. Ker pa ni trgovcev, ki bi prodajali prijatelje, ljudje nimajo več prijateljev. Če bi rad imel prijatelja, me udomači."

(Antoine de Saint-Exupery, Mali princ)

Rad bi vam povedal zgodbo o nežnosti. Pravi takole: "Živel

je neko dekle, kateri je mama rekla, naj pere volno v vodi toliko časa, dokler ta volna ne bo postala črna. Nekaj nemoogočega. Bog jo je nekega večera potolažil in ji rekel: 'Božaj me!' Deklica ga je božala po obrazu in laseh. Nato jo je Bog vprašal: 'Kaj si našla v mojih laseh?' 'Nič drugega kot srebro in zlato.' Bog ji pravi: 'Od tega boš živela vse življenje.' Nato je izginil."

Bog želi, da bi vse življenje živeli v prijateljstvu, da bi vsi našli srebro in zlato, da bi bili srečni. Prav zato lahko govorimo o Jezusu, da je bil prijatelj

ljudi. Sam imam občutek, da je prijateljstvo za mnoge skrit zaklad v globokem breznu. Zaradi tega jim je življenje velik strah. Prepričan sem, da tam, kjer je zavetje, prijateljstvo, toplina, ni strahu. Skrivnost prijateljstva je prav v tem, da potegne človeka iz globin samega sebe, mu da vedeti, da se mu ni treba bati ne samega sebe in ne drugih.

Človek, ki ima prijatelja, ne potrebuje nobenega orožja, da bi si pridobil to, kar hoče. Ve, da je vreden ljubezni. Ne boji se. Človek, ki živi za druge, ki je drugim prijatelj, je sprejet tudi takrat, ko slaboten pade. To mu omogoča, da vedno lahko začne znova.

Sveto pismo pravi, da je Jezus objemal otroke, objel je tudi gobavca, pustil ženo, da mu je prišla blizu in mu celo mazilila noge in glavo. Naša življenjska sreča raste le v prijateljstvu do vseh bitij, do vseh ljudi, pomeni, da v nas ni ne nasilja ne sovraštva ne prezira ne želje po uničevanju. Prijateljstvo nas pripravlja na tisto srečo, ki nam jo obljublja Jezus z besedami: "Srečni vi, ker vaše je nebeško kraljestvo."

Prizadeti smo, če tistim, ki jih imamo radi, ne gre dobro. Želimo, da bi jim šlo bolje. Te ljudi imamo radi z vsem bitjem kljub vsem mejam, ki smo jih sprejeli z odločitvijo, da bomo

Iščem koga, komur bi se zaupala. Rada bi doživela razumevanje, upanje, ljubezen, zavetje in še toliko majhnih stvari.

Vse to sem našla v Tebi, ki živiš v mojem bitju. Ti si me z vsem tem obdaroval. Tebe si predstavljam kot dobrega očeta ali mamo, kot dobrega prijatelja, ki ima vedno čas zame.

Nenehno imaš toliko potrpljenja z menoj. Ti me sprejemaš takšno, kot sem. Ti mi govoriš "da".

Tako lepo je biti v tvoji bližini. Vesela sem, ker si moj prijatelj in me spremljaš vsak večer, v vsak nov dan.

EMANUELA

Vem, da bom nekoč srečal prijatelja, ki bo z menoj.
 Prijatelja, ki bo vedno čakal name.
 Zaupal mi bo in me poslušal.
 Med nama bo resnična in nenarejena ljubezen.
 Ne bo me zapustil, četudi bom odpovedal.
 Dal mi bo svobodo, da sem to, kar resnično sem.
 Vem, da bom našel prijatelja, ki me ne bo omejeval s pogoji in me ne bo varal.
 Pokazal mi bo na slabosti in napake in mi pomagal naprej.
 Kadar bom taval v brezcilnosti, ga bo skrbelo zame.
 V mojem obupovanju se bom uprl na njegovo upanje.
 Je še kdo, ki išče takega prijatelja?
 Želel bi mu biti blizu.
 Rad bi mu bil prijatelj!

ŠTEFAN

živeli z njimi. In še nekaj. V tem spoznavamo, da nas vodi On, ki želi, da vse, kar lepega doživimo, ne zadržimo zase, ampak delimo z vsemi, ki jih srečujemo na svoji poti. Vedno pa občutimo, da ljudje tako malo dajemo, kljub temu pa toliko prejemo.

Prijateljstvo je nekaj najgloblje in najplemenitejšega, ker nas le ono lahko potegne iz osamljenosti. Pravo prijateljstvo daje veselje, v trpljenju pa občutek zavetja. Najbrž bo ostala skrivnost, zakaj človek "udomači" drugega človeka. Razumsko tega ne znamo utemeljiti, kratko malo začutimo, da v tem in v tem človeku obstaja nekaj, zaradi česar si ga želimo za prijatelja.

Prijateljstvo in ljubezen črpata energijo iz istih virov. Sv. Avguštin pravi, da lahko koga spoznamo samo v prijateljstvu. Kdor je izkusil pravo prijateljstvo, prodre s tem v najglobljo intimnost drugega. Prijateljstvo je spoznanje.

Pri prijateljstvu je nadvse pomembno duhovno bistvo, ki mu daje trajnost. Lahko sem povsem iskren do človeka, ki ga imam za prijatelja, ne da bi sebe okrnili. Lahko se mu pokažem v vsej resnici, z napakami, z vsemi

svojimi nasprotji, pa kljub vsemu temu vem, da me pričakuje.

Še nekaj se mi zdi pomembno. Ljudje živimo v družini z brati in sestrami. Spoznavamo, da smo lahko s kom v ožjem prijateljstvu, pa kljub temu drugi niso prikrajšani za našo ljubezen. Komu lahko dam več, drugi pa pri tem ne trpijo pomanjkanja. Še več, prav zaradi prijateljstva lahko dajem več tudi drugim.

Kjer je pravo prijateljstvo, tam denar in materialne dobrine ne pomenijo dosti, tam ni preračunljivosti, je le čista zastonjskost, ki je največji dar v človekovem življenju. In kolikor bi hotel vse dati in nič prejeti, bi drugega osiromašil. S

to zastonjskostjo lahko odkrivam v sebi nove razsežnosti, ko na druge gledam drugače, lepše, v službi drugim in Bogu. V tem odkrivam smisel svojemu življenju in lahko bi rekel, da je v tem smislu prijateljstvo močnejše od smrti. Vse, kar se zgodi v ljubezni prijateljstva, ima razsežnosti prijateljstva z veliko začetnico.

Če živimo s prijatelji, ki so dobri, čisti v srcu, se nam najbrž pojavi misel, ali smo vredni tega prijateljstva. Na to vprašanje si mora vsak sam odgovoriti. Kjer je tisto pravo prijateljstvo, tam je več sonca v življenju. To sonce dajemo naprej. Če vem, da kdo misli name, moli, da bi ostal dober, potem je toliko stvari v življenju lažje narediti. Potem, lahko bi rekli, smo si v duhovnem smislu zelo blizu, čeprav smo daleč drug od drugega. V prijateljstvu ni mogoče, da bi kdo zagospodoval nad drugim. Zato ne, ker je prijateljstvo zastonjski dar in ga drug sprejema kot polnost svobode. Jezus nam pravi: "Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da kdo da življenje za svoje prijatelje. Vi ste moji prijatelji, če delate, kar vam naročam. To vam naročam, da ljubite drug drugega" (Jn 15, 13-14.17).

pripravil Jože Andolšek

ZAKAJ JE BILA TISTA NEDELJA ŠE POSEBEJ SONČNA

Konec januarja mi je bila dodeljena naloga: poje te zadnjo nedeljo v februarju (mlajši mladinski pevski zbor na Rakovniku).

In potem je prišla tista čudovita nedelja, polna sonca, sonca in otrok. Malo pred drugo uro popoldne sem hitela na Rakovnik na zadnje vaje. Mudilo se mi je, toda komaj sem se prebijala po Rakovniški ulici mimo nešteti skupin otrok. Že sam pogled je bil neverjeten: otroci na Dolenjski cesti, otroci na Rakovniški ulici, otroci okoli rakovniške cerkve.... Povsod veselje, otroški živ-žav...

Pri sebi sem premišljevala: le kako bodo vse te otroke umirili v cerkvi? Kako bodo le-ti zdržali pri dolgi slovesnosti? Pa jih sploh ni bilo treba miriti! Prišli so s trdnim namenom - odločnostjo: dokazati, da kljub svoji rosnosti in veseli mladosti že čutijo odgovornost do drugih - svojih malih prijateljev po vsem svetu, ki živijo v pomanjkanju!

Mladi za otroke sveta. Ja, tako so ves dogodek naslovili. Pa vendar si mislim, da so se vsi ti otroci zbrali, da bi najprej drug drugemu vlili poguma: Dajmo, delajmo še bolj neutrudno za misijone! Mnogo nas

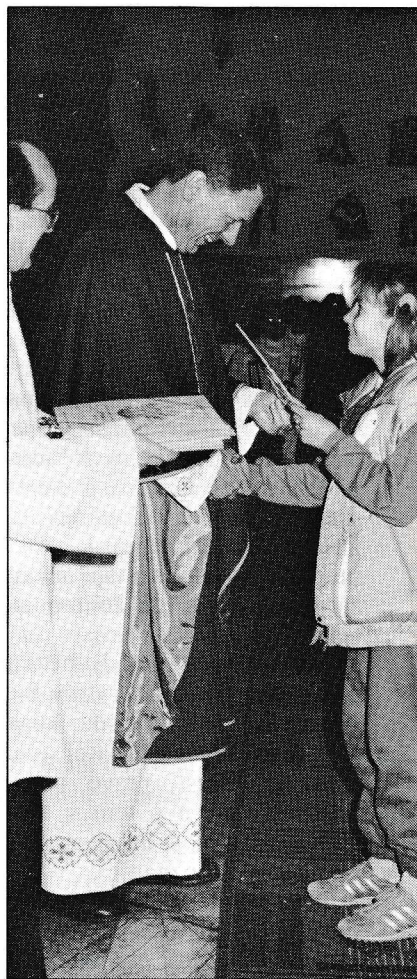
je, ne obupujmo! Uspeli bomo, ker nismo sami! Po drugi strani pa so peli, igrali in izražali svojo pesem z gibi tako navdušeno, da sem si rekla: Dokler bodo na svetu tako čudoviti in v svojo pesem prepričani otroci, toliko časa se otroci sveta ne bojte, da bi vam odtegnili svojo pomoč, da bi vas pustili same!

Pesem je sledila pesmi, sporočilo sporočilu. Tisto popoldne smo z mojimi malčki peli na koru. Iz trenutka v trenutek pa nam je bilo bolj žal, saj se nismo mogli pomešati med druge prijateljčke v cerkvi...

Kljub temu, da smo se prvič videli, nas je povezovala pesem. Spet enkrat po dolgem času se je pod okriljem in materinskim pogledom Marije Pomočnice na Rakovniku zbralo mnogo mladih. Prepričani, da sta nas Marija in Bosko, ki je tako ljubil mlade, še kako vesela, smo navdušeno zapeli: "S tabo, don Bosko, pojemo zdaj pesem veselja in pesem sanj! Mir in ljubezen vladata naj, sreča naj sije kot tvoj smehljaj..."

Kako čudovito je bilo, da smo peli vsi, brez izjeme, mladi in odrasli!

Uvodnemu programu je sledila maša, ki so jo zopet oblikovali otroci s pesmijo in

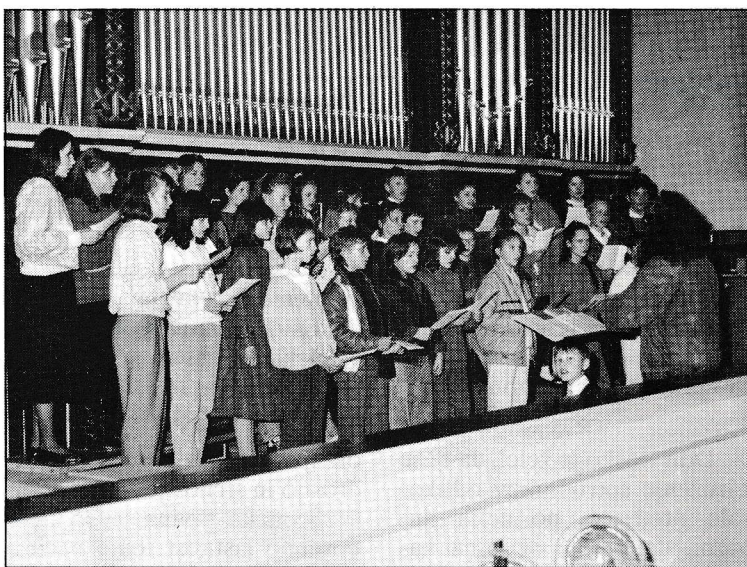

prošnjami. Le-ti so še posebej pozorno prisluhnili pridigi g. Luka (tako so ga namreč imenovali otroci!). Gospod Luc Van Looy je namreč svetovalec vrhovnega predstojnika salezijsanske družbe za misijone. Gospod Luc nam je, navdušen nad petjem, priporočil: Naj vas pesem spodbuja k nadaljnjemu delu za misijone po svetu in v domačem okolju!

Po koncu maše smo se zbrali vsi nastopajoči v dvorani župnijskega doma. Že med pridigo v cerkvi smo spoznali, da se nam g. Luka kljub njegovi visoki službi, ki jo opravlja, ni treba bati. Otroci še posebno hitro začutijo, če je kak človek "na njihovi strani" (beri: če ni bav bav...). Zato smo g. Luka hitro sprejeli "za svojega", saj je z nami pel, nam igral na harmoniko in odgovarjal na naša številna vprašanja.

Uradno so bile na programu še zborovske narodne pesmi. Vendar so se vsi moji pevčki strinjali z mano, češ: te dragocene poslednje trenutke, ko smo lahko še skupaj, raje zapolnimo s skupno pesmijo. Za koncerte bo še vedno čas, za snovanje novih prijateljstev pa ne. Izkoristiti je treba vsak trenutek!

In vsi skupaj smo peli: Če si srečen... Ti zlati otroci so pesmico peli tako navdušeno, da so se kar stene tresle. Še nekaj tako pristrčnih srečanj in župnijskega doma ne bo več (malo za šalo, malo za res...). Pa kaj! Pomembno je, da se med nami gradi prijateljstvo. Skupaj bo-

mo lažje vzklikali: Mladi za otroke sveta! Za konec smo zapeli še pesmico: Mi se 'mamo radi... In veste, kako se ta pesmica konča? Še se bomo 'meli radi, radi, radi...

Komentar navsezadnje ni potreben... Aja, saj res, skoraj bi pozabila! Ali sedaj veste, zakaj je bila ta čudovita nedelja (25. februarja) še posebej sončna? Zato, ker je bil prav vsak izmed nas otrok en majhen sonček! In če se združi toliko sonc, potem... potem ti sploh ne more biti žal, če res lepo spomladansko sončno popoldne preživiš v cerkvi!

Dan se preveša v noč. Pomislim: bil je čudovit dan, le zakaj se že izteka! Misli se mi ustavljajo ob posameznih dogodkih, sporočilih... Nasmeh mi izgine z obraza. Vame se zažre črv dvoma. Premišljujem o svo-

jih pevčkih, o sebi... in se sprašujem: Smo misijonarji? Res je, prepevamo že! In tudi pravijo: Kdor poje, dvakrat moli. Torej molimo. S petjem oznanjamo Kristusa ljudem. Torej smo oznanjevalci.

Pa je to dovolj? Ne bi mogli (nismo dolžni!) storiti več? Zbirati materialne dobrine, moliti, se odpovedati stvarjem, ki jih nujno ne potrebujemo..., da bomo misijonarji za otroke sveta?! Iskati nove prijatelje, vabiti k petju nove fante in dekleta, vedno priznati, da smo kristjani, da bomo misijonarji za otroke svoje ulice, domačega kraja!

Vsak dan, vsak nov doživljaj nam prinaša nove izkušnje in spoznanja. Iz dneva v dan je meni in mojim pevčkom vedno bolj jasno: peti v pevskem zboru ne pomeni peti po notah, ki so zapisane na listu papirja, ampak peti po notah, ki nam jih (seveda, če jih hočemo videti!) nakazujejo potrebni okoli nas in predvsem Bog. Pa hočemo te note opaziti ali pa si pred njimi zatiskamo oči in ušesa?

Sebičnost je najhujša oblika revščine.

Ko nihče ne da, nihče ne dobi.

Ko pa vsi dajejo, tudi vsi prejemajo.

Kruh, ki ga delimo s potrebnimi, se čudežno pomnoži tako, da ostaja v obilju tistemu, ki ga deli.

Vse, kar je darovano, se čudežno pomnoži.

VRHOVNI PREDSTOJNIK SOTRUDNIKOM

Ob letnem shodu sotrudnikov 24. septembra 1989 na Rakovniku je vrhovni predstojnik g. Egidij Viganò spodbujal skupino sotrudnikov k zavzeti apostolski dejavnosti v don Boskovem duhu.

Don Bosko je želel, da bi se združenje sotrudnikov odlikovalo predvsem po delih ljubezni, da bi bili skupina katoličanov, ki deluje skupaj brez strahu, ustvarjalno glede na različne okoliščine. Don Bosko je želel nekakšnega "bojevitega" sotrudnika, brez slabih namenov, pomeni srčnega, pogumnega. Rekel je, da so nekateri hudobni v svetu močni in premočni prav zato, ker so dobri preveč boječi. Ko pa gledamo Jezusa Kristusa, vidimo, da ga nikoli ni bilo strah. Jezus govori velikim duhovnikom, farizejem ali komurkoli; govori brez nasilja, samo z resnico. Ta drža je ugajala don Bosku.

Ne vem, ali ste že videli film o don Bosku (Božji orač). Papež ga je videl. V pogovoru po ogledu mi je rekel: "Glej, don Bosko je bil bojevnik!" Živel je pač v težkih časih, zato se je znal braniti. O vašem življenju, kot vam ga narekuje pravilnik, veste, da salezijanski sotrudnik mora biti najprej prepričan kristjan, da ima duha velikodušnosti in optimizma. Ta duh ga sili k apostolskemu delovanju. Salezijanski sotrudnik ima v prvi vrsti pred seboj vzgojo mladine. Odlikuje pa se po konkretnih pobudah na tem področju. To dela v družini, v

okolju, kjer živi, vse pa z modrostjo in srčnostjo, pogumom.

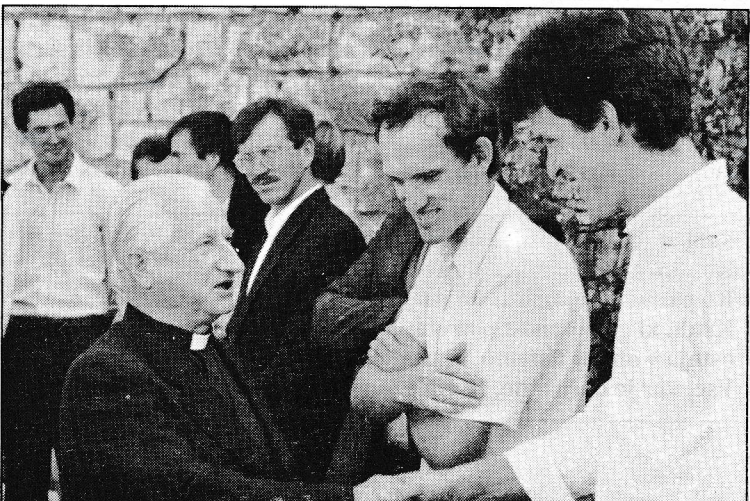
Še neka prvina je, ki daje posebno lastnost temu načinu življenja. To je pobožnost do Marije Pomočnice. In tu smo ob svetišču Marije Pomočnice. Kaj pomeni pobožnost do Marije Pomočnice? Marija Pomočnica je predvsem Mati Cerkve, ki se bojuje za Cerkev in jo brani v težkih trenutkih, ki ji daje moč v težavah. Pobožnost do Marije Pomočnice označuje delo in prizadevanje, boj. V bogoslužju na praznik Marije Pomočnice se omenjajo nekateri dogodki, ki spominjajo na bojevitost in Marijino pomoč, tako pred Dunajem in pri Lepantu.

Te besede naj bi zadostovale in naj bi izzvenele kot posebna spodbuda ob tem našem sreča-

nju. Spomnite se, da ste predstavniki, mnogi so odsotni, da je treba rasti v kakovosti in številčnosti, da morajo imeti posebno mesto v tem združenju mladi, da vaše župnije in vaša dežela potrebujejo to vašo obliko služenja. Vera jutrišnjega dne mora rasti v srcih mladih danes. Kakšna je prihodnost Slovenije? Obstaja v mladini, to je prihodnost kogarkoli. Don Bosko nas uči, da če hočemo imeti poštene ljudi v družbi, moramo vzgojiti dobre kristjane.

Vsi ne bodo sotrudniki, čeprav so dobri kristjani. Sotrudniki bodo tisti, ki čutijo nagnjenje k temu načinu življenja in krščanskega pričevanja. Saj veste, koliko je različnih redov in družb, da niso vsi salezijanci. Na nas pa je, da pokažemo lepoto tega poklica in da smo odprti za sodelovanje z vsemi. Dobro vem, da so v družbenih ureditvah, kot je vaša, laična združenja in gibanja v mnogočem onemogočena ali zavrtta. Potrebno je torej veliko modrosti. Zaradi tega ni potrebno vihteti zastave ali na zunaj vpiti, da smo salezijanski sotrudniki. Poglejmo raje, kaj je treba narediti v župniji, med sosedi za mlade; to storimo, ne da bi o tem komu govorili.

(dalje prihodnjič)

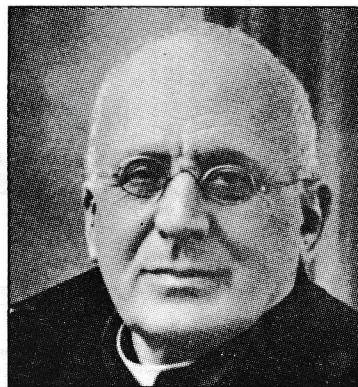

NASTANEK USTANOVE DBP

S posebno radostjo v srcu prostovoljke po vsem svetu pričakujemo dan, ko bo naš ustanovitelj Filip Rinaldi uradno priznan kot človek, ki je celostno odgovoril na božji klic k svetosti. Izrecna potrditev Cerkve nam bo dala ne samo svetniškega ustanovitelja, ampak tudi vzornika in učitelja notranjega življenja.

Zgodovina don Boskovich prostovoljk sega v leto 1910, ko je štirinajst bivših gojenk, sester hčera Marije Pomočnice don Rinaldiju izrazilo željo, da bi živele in se vadile v istem duhu kot salezijanci. Zaradi različnih težav in okoliščin, je don Rinaldi začel vzgajati tri dekleta šele maja 1917. leta. Na predlog sester hčera Marije Pomočnice so dobile ime Pobudnice Marije Pomočnice v svetu. Poln Svetega Duha je don Rinaldi s skrbnim oblikovanjem mladih oratorijank nameraval uresničiti ustanovo, ki jo je don Bosko zapustil nedokončano. V mislih je imel dve različni vrsti oseb, ki bi izpolnjevale ista pravila in pospeševale evangelij: ene v skupnosti, druge pa naj bi živele v svetu.

Sad vzgoje je bil v tem, da so zveste učenke don Rinaldija čutile pripravljenost začeti nov način duhovnega življenja. Po enem letu so zaprosile za zaobljube, vendar so morale čakati še eno leto, ki je bilo čas študija in priprave. Sedem kandidatinj je naredilo prve zaobljube 26. oktobra 1919 v kapelici ob don Boskovem stanovanju, v navzočnosti škofa Cagliera, don Rinaldija, inšpek-

torice HMP in njihove asistentke. Ob tej priliki so dobile novo ime Pobudnice Marije Pomočnice družbe sv. Frančiška Saleškega.

Ob smrti don Rinaldija leta 1931 jih je bilo že dvajset in ustanova je postala zaslužna za mnoge apostolske dejavnosti, ki jih je izvajala v Oratoriju, v družinah in v župnijah. Na žalost pa je z njegovo smrtjo tako obetajoč razcvet skoraj zamrl. Po zaslugi takratne tajnice Carpanere se je zanje začel zanimati don Domenico Garnieri, ki je vzpostavil stik s pobudnicami, ki so še ostale. Ustanovi je uspel dati novo življenje in jo celo preseliti iz Turina v Milan.

Ko se je leta 1947 v Cerkvi

začelo življenje svetnih ustanov, je marsikatera bila povabljenam drugim. V najbolj navdušenih je polagoma rastla želja, da bi pri predstojnikih dosegle novo in bolj zavzeto zanimanje zanje. Želja se jim je uresničila z nastopom novega vrhovnega predstojnika Renata Ziggrottija, ki je leta 1956 naročil, naj se pripravi osnutek pravilnika, ki bo temeljil na Rinaldijevem delu in bo prilagojen novim časom.

Začelo se je novo obdobje s tesnejšim sodelovanjem salezijancev in hčera Marije Pomočnice. Nastajale so nove skupine v večjih mestih Italije, predvsem tam, kjer so bili sedeži salezijanskih inšpektorij.

Vrhovni svet salezijancev je sklenil dati ustanovi novo ime, ki bi bolj poudarilo njeno laično razsežnost. Zato je vrhovni predstojnik 19. marca 1959 ustanovo preimenoval v Don Boskove prostovoljke in vsem salezijanskim inšpektorjem naročil, naj jo začnejo oživljati v svojih inšpektorijah. Hitra razširitev ustanove na vse kontinente, njena utrditev in dobra organiziranost samih prostovoljk, je pripravila predstojnike, da so tudi pravno uredili ustanovo pri sv. sedežu. Leta 1971 so DBP postale škofijskoppravna ustanova, 21. julija 1978 pa jo je papež Pavel VI. povzdignil na stopnjo papeškega prava z vsemi pravicami in dolžnostmi.

Naša ustanova ne sovпада z rojstvom svetnih ustanov v Cerkvi, temveč je zgodovinsko pred njimi, čeprav se je z njihovim nastankom obogatila in povišala. Karizma naše posvetitve je živela že cela desetletja prej.

Naj nam blaženi Filip Rinaldi pri Bogu izprosi novih poklicev za svojo ustanovo.

DON BOSKO VAS POTREBUJE

Krščanski fantje, kje ste? Don Bosko vas kliče, da bi mu pomagali pri apostolskem poslanstvu danes na vseh koncih sveta. Papež Janez Pavel II. v posinodalni apostolski spodbudi O krščanskih laikih kliče vse kristjane k ponovni evangelizaciji: "Nikomur se ne spodobi ostati brez dela. Ne stati ob strani, toliko dela je, ki vse čaka v Gospodovem vinogradu" (t. 3).

Danes je tako velika potreba po apostolih. Don Bosko je ponudil delo vsakemu, ki je čutil velikodušnost do Boga in do bratov. Ob duhovnikih in diakonih je v svoji družbi dal prostora tudi laikom - sobratom pomočnikom, redovnikom z zavihanimi rokavi, brez meniške kute, da bi lahko bili neovirano povsod tam, kamor je duhovniku težje priti.

V salezijanski družbi pa vsi - duhovniki, diakoni, laiki - živimo isti salezijanski poklic. Isti je tudi namen: lastno posvečenje z delom za mladino in krščansko vzgojo.

Potrebe po redovnikih-laikih so zares velike, povsod, pri

nas prav tako. Naštejmo samo nekatera področja dela: tiskarska dejavnost, tehnična dejavnost, profesorji v naši gimnaziji, kateheti, vzgojitelji v naših domovih, ekonomska uprava, misijonsko delo, in seveda še marsikaj drugega. Veliko je dela za krojače, mizarje in druge poklice. Povsod pa posvečujejo delo in mladim odkrivajo smisel življenja, saj je sobrat pomočnik enako kot duhovnik pri vsakem svojem delu katehet in vzgojitelj.

Res je, da mnogi tega pokli-

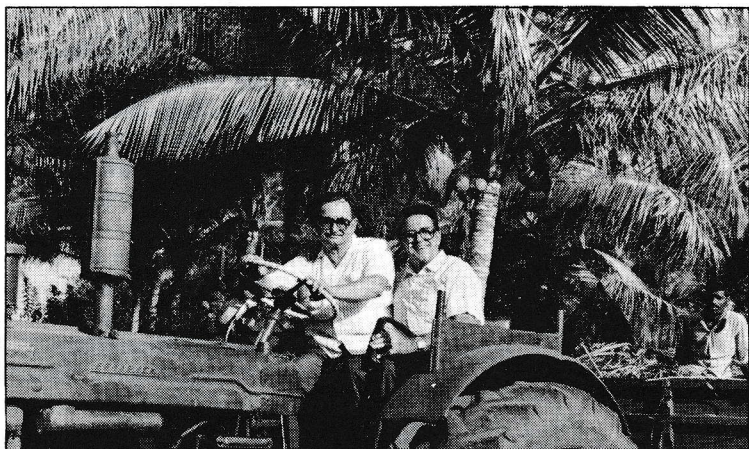
Ivan Kešpret dirigira bogoslovcem.

Misijonarja Zabret in Kešpret

na ne poznajo, zato se zanj tudi ne odločajo. Ob knjigi g. Jožka Kramarja Ljubezen ne pozna ovir, je nek fant vzkliknil: "Zakaj nam ne poveste, da je tudi pri nas danes možen takšen poklic laika!"

Sobrat pomočnik je don Boskova zamisel za vse, ki bi hoteli biti vzgojitelji mladine, živeti globoko duhovnost, pa ne želijo postati duhovniki. Vedno je bilo veliko takih fantov, ki jih je ta poklic privlačeval (kar pomeni, da jih je Bog klical!), ali takoj po osnovni šoli, po srednji ali tudi pozneje tiste, ki so že v kakem poklicu. Prav gotovo, da Bog kliče tudi danes!

T. C.

ROMARSKI SHOD NA RAKOVNIKU OB PRAZNIKU MARIJE POMOČNICE

24. maj (četrtek):
PRAZNIK GOSPODOVEGA
VNEBOHODA IN
MARIJE POMOČNICE

Maše po nedeljskem sporedu: 7.00, 8.00, 9.15,
10.30 in 18.30

Priložnost za spoved, osebno molitev in
prejem blagoslova Marije Pomočnice,
pri večerni maši pete litanije Matere
božje

26. maj (sobota):
MOLITVENI DAN
ZA DUHOVNE POKLICE

9.00 začetek molitvenega bogoslužja,
priložnost za spoved

11.00 evharistično bogoslužje vodi škof Kvas

14.00 pete litanije Matere božje in blagoslov
z Najsvetejšim

**SLOVESNA VIGILIJA
IN NOČNO BEDENJE**

19.00 molitev rožnega venca in prepevanje
ljudskih Marijinih pesmi

20.00 maša pri lurški votlini, nato procesija z
lučkami v cerkev, izročitev Mariji in bla-
goslov

22.00 program zborovskih Marijinih pesmi

23.30 začetek bogoslužja v noči bedenja:
molitev in prošnje k Mariji

5.00 sklep celonočnega bedenja z mašo po
namenu navzočih romarjev

27. maj (nedelja):
ROMARSKI SHOD IN OBHAJANJE
PRAZNIKA MARIJE POMOČNICE

Maše ob 7.00, 8.00, 9.15, 10.30, 14.30 in 18.30

14.30 bo osrednjo slovesnost vodil celovški
škof dr. Egon Kapellari: glasbeni
spored v cerkvi, procesija s kipom
Marije Pomočnice, maša pri lurški
votlini in zaključni blagoslov v cerkvi.

**O MARIJA, POMOČNICA
BILA SI IN BOŠ NAM TI!**

ŽELIMLJE: ENODNEVNO SREČANJE ZA STARŠE

- 13. maja ali

- 10. junija (od 9. do 17. ure z mašo za
zaključek).

TEMA: Posebna vloga očeta in matere pri
vzgoji otrok za vero.

Predava prof. dr. Valter Dermota.

Poskrbljeno bo tudi za otroke. V a b l j e n i !

ŽELIMLJE: SREČANJE ZA FANTE MED POČITNICAMI

- od 26. do 29. junija (samo končani 8. raz.)
- od 2. do 5. julija (za končani 6. 7. 8. raz.)
- od 6. do 8. julija (za končani 4. 5. raz.)
- od 9. do 12. julija (za končani 6. 7. 8. raz.)
- od 16. do 19. julija (za končani 6. 7. 8. raz.)
- od 23. do 25. julija (za končani 4. 5. raz.)
- od 26. do 29. julija (za srednješolce, vajence).

Za vse skupine velja: začetek prvega dne
popoldne ob 17,00, zaključek zadnjega dne
s kosilom. Direktni avtobus iz Ljubljane
za Želimlje pelje ob 14.30 in 15.30.

Za vsa srečanja se prijavite vsaj teden dni
pred začetkom na naslov:

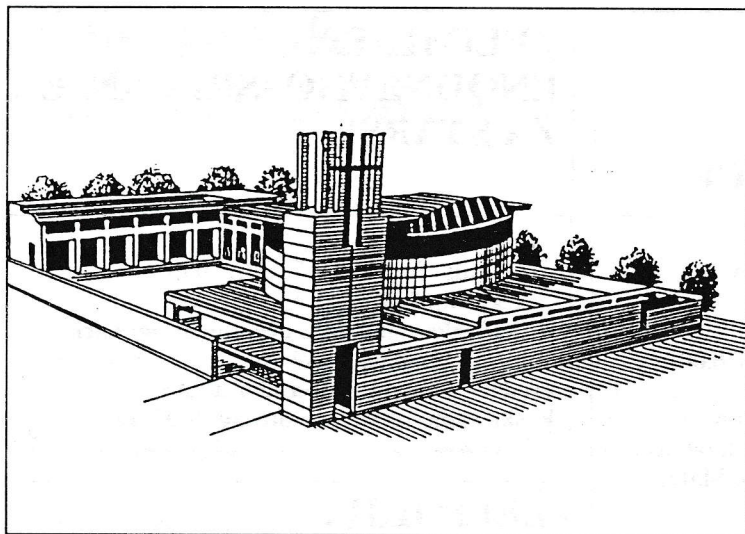
DOM DUHOVNIH VAJ, Želimlje 46,
61292 Ig (tel.: 061/662-426).

DUHOVNE VAJE PRI SESTRAH HČERA MARIJE POMOČNICE NA BLEDU

- od 30. junija do 2. julija (5., 6. razred)
- od 4. julija do 6. julija (7., 8. razred)
- od 7. julija do 9. julija (5., 6. razred)

Začetek: ob 10. uri

Zaključek: s kosilom.

Dragi sotrudniki, dobrotniki in prijatelji sv. Janeza Boska

Kot župnik župnije sv. Janeza Boska v Mariboru vas iskreno pozdravljam in se vam zahvaljujem za vso pomoč, duhovno in materialno, ki jo nudite naši župniji. Potrebni smo vaše pomoči tako v izgrajevanju živega župnijskega občestva, kakor tudi pri gradnji nove cerkve sv. Janeza Boska. Bodite še naprej velikodušni, saj sv. Janez Bosko pravi, da so samo dobra dela tisto pravo bogastvo, ki nam pripravljajo prostor v nebesih.

Danes bi vam rad na kratko predstavil načrt nove don Boskove cerkve in župnijskega pastoralnega centra.

Župnijska cerkev sv. Janeza Boska in salezijanski pastoralni center bo postavljen v južnem delu Maribora, in sicer ob Pekrski gorci (prej imenovani Slovenska Kalvarija). Lokacijo župnijskega centra je mogoče oceniti kot ugodno in to iz več razlogov:

- Leži ob robu največjega mariborskega stanovanjskega

naselja Maribor-jug. Neposredna okolica je še nepozidana z izjemo obstoječih enodružinskih hiš, ki mejijo na severni rob zemljišča. Stanovanjsko naselje se bo v prihodnosti približevalo cerkvi sv. Janeza Boska, saj je vsa okolica zazidalna.

- Naravna silhueta Pohorja bo dajala značilen vizualni okvir in ozadje cerkvenim fasadam.

- Župnijski dom bo postavljen ob križišče dveh prihodnjih pomembnih prometnic. Cerkev bo ob cesti heroja Šercerja, ki vodi proti bodočemu koroškemu mostu, župnijski del pa bo v obliki črke L zapiral dvoriščni prostor kvadratne oblike. Za salezijansko vzgojno delo je dvorišče izrednega pomena.

Cerkveni del sestavljajo: velika cerkvena ladja v obliki elipse, zimska kapela, vhodna avla, spovedni kabineti in zvonik, ki je nepogrešljiv v slovenski cerkveni arhitekturi. V severnem delu cerkvene ladje je prezbiterij z oltarjem, taber-

nakljem, krstilnim kamnom in na levi strani še zakristija. V južnem delu pa so prostori za spovedovanje, vhodna avla, kor in kamen z blagoslovljeno vodo. Velikost vhodne avle omogoča tudi druge funkcije. Na desni strani cerkvene ladje je lep prostor za zimsko kapelo. Hiša župnijskega doma s svojima krakoma na severu in zahodu zapira kvadratni zunanji prostor.

V severnem delu župnijskega doma so v pritličju župnijska pisarna, sejna soba, arhiv, obednica in kuhinja. Zgornji prostori so namenjeni za bivanje duhovnikov in pastoralnih delavcev. V prostorih nad kuhinjo, ki so popolnoma ločeni od drugih prostorov, bodo živele redovnice, ki bodo prav tako vključene v pastoralno delo. V zahodnem kraku so v pritličnem delu učilnice, v nadstropju pa sobe za duhovne vaje. V kletnih prostorih bo večnamenska dvorana.

Arhitekturna zasnova prof. arh. Borisa Podrecche vseskozi išče in ponazarja odnose med sakralnim prostorom za liturgične obrede in prostore za druge dejavnosti (katehetske, vzgojne, karitativne in družabno-kulturne), da bi ustvaril "domus ecclesiae" živega in dejavnega župnijskega občestva.

Sv. Janez Bosko nas v teh prelomnih časih izziva, da se zavzamemo za mladega človeka in mu pomagamo, da se bo razvil v poštenega državljana in dobrega kristjana. V ta namen gradimo don Boskovo središče v Mariboru.

Jože Pozdrec SDB
župnik
Naslov: Salezijanci
Dragonijeva 6
62000 MARIBOR
Tel.: 062/31-320

Janko BOŽIČ

* 21. VII.1906 - + 19. XII.1989

V pripravi na božič je ob blagoslovu Marije Pomocnice mirno zaspal v Gospodu socrat, ki je bil dvakrat obsojen na smrt. Vedno je bil hvaležen božji previdnosti, da je preстал Dachau in

domače zapore. Trpljenje ga ni zlomilo, njega, večnega šaljivca, ki je prav s tem tako čudovito uresničil don Boskovo zamisel salezijanca. Po vsej Sloveniji znan kot krojaški mojster sedaj že kroji angelom v nebesih slavnostna oblačila in bo preoblečen, morda v Krišpina, za prihodnjega Miklavža prirajal na zemljo.

K salezijancem ga je iz Sevnice zvalila Radna na drugem bregu Save. Na Rakovniku je v obrtnih šolah končal krojaštvo, ki ga je pozneje spopolnjeval tudi v tujini. Leta 1928 je kot sobrat pomočnik napravil redovne zaobljube.

Z majhnimi izjemami, razen Dachaua in devet let v ljubljanskih zaporih, je preživel v Ljubljani: osem let v Banovinskem deškem vzgajališču na Selu (Moste), drugo pa na Rakovniku. Povsod je bil izvrsten vzgojitelj, pa naj je šlo za igralski talent, za športno spretnost ali za veselje, s katerim je kot magnet privlačeval mladino. Vedno je bil z veseljem med mladimi in med ljudmi sploh.

Upamo, da bo on, ki je znal veliko mladih src navdušiti za lepo življenje, tudi sedaj pri Bogu posređoval, da se bodo fantje odločali za poklic sobrata pomočnika in tako uresničili don Boskovo zamisel o redovniku "z zavihanimi rokavi". Gospod Janko, izprosile nam takih ljudi, ker jih zelo potrebujemo!

T.C.

Anton DIMIČ

* 3. IV. 1910 - + 29. III. 1990

V pričakovanju 80-letnice življenja na zemlji, ga je Bog po hudi bolezni poklical k lepšemu slavu v nebesih.

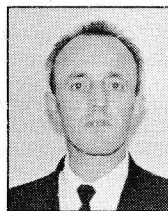
Rajnega očeta smo poznali kot preprostega, izredno delavnega in globoko vernega človeka. Pomagal je vsakemu, ki ga je prosil za pomoč. Še z večjo pripravljenostjo pa je vedno rad pomagal v cerkvi. Poklic sina Milana, duhovnika salezijanca, je doživljal kot poseben božji dar.

Na pokopališču v Brežicah smo ga pospremili v trdnem upanju, da ga je dobri Bog v nebesih že nagradil za njegovo zvesto služenje na zemlji!

T.C.

Franc SUŠNIK

* 11. VI. 1919 - + 17. I. 1990

Tisto sredo, 17. januarja, smo ga na Rakovniku čakali zaman, da bo pomagal pri odpošiljanju Vestnika. Ta čas se je že za večno združil s svojim ljubljenskim Storžičem (2132 m

nad Trstenikom) in s svojim Bogom. Na Storžič je odšel sam, v dolino so ga prinesli gorski reševalci, medtem ko se je njegov duh že povzpел v nebeške višave...

Rajni je bil doma v podnožju gora, v Bohinjski Bistrici, v vasi Nemški rov. V družini se je navadil na globoko vero in tudi na trdo delo in žrtev, saj je bilo kar dvanajst otrok. Bil je velik ljubitelj planin.

Zahrepenel pa je tudi po duhovnem poklicu. S sedemnajstim letom je prišel na Rakovnik, kjer se je najprej izučil za tiskarja in stavca. Leta 1938 se je posvetil z redovnimi zaobljubami kot sobrat pomočnik in salezijanski družbi.

Naj navedem le nekaj krajev, kjer je deloval: Rakovnik, Kodeljevo, Boštanj, Tržišče, Kapela, Reka, Zagreb - Knežija. Nazadnje na Trsteniku v požrtvovalni strežbi bolnim sobratom.

Od leta 1981 dalje je skrbel za razpošiljanje Vestnika. Za letošnje prvo številko je še vse vzorno pripravil. Sedaj teh pridnih rok ni več. Hvale bralce Vestnika prosim, da se ga s hvaležnostjo spomnite v molitvi. On pa naj naše delo spremlja z nebeških višav, kjer nas vse radostno pričakuje.

T. C.

Nace LAMPE

* 26. VII. 1909 - + 3. I. 1990

Oster mraz ni bil ovira za veliko število duhovnikov in vernikov, ki so rajnega očeta salezijanskega sobrata duhovnika Metoda, hoteli pospremiti na zadnji poti na pokopališče v Cerknici.

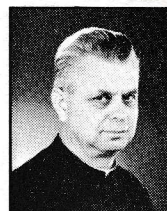
Slovo je bilo izraz globoke hvaležnosti rajnemu za njegovo človeško dobroto in plemenitost, s katero je vedno rad ustregel ljudem ali župnijskemu občestvu, in za zgled krščanskega življenja, saj je bil vedno zgleden, dosleden in pokončen kristjan.

Daritev njegovega življenja je sedaj dopolnjena z nebeško slavo, za kar smo vsi, ki smo ga imeli radi, tudi iz srca prosili!

T. C.

Avguštin JAKOB

* 20. IV. 1912 - + 5. III. 1990

Od nas je odšel sobrat, za katerega bi želeli, da bi vedno ostal med nami, salezijanec, kakršnega je bil vesel don Bosko. Že se je veselil, da bo lahko 29. aprila na trgu svetega

Petra v Rimu deležen sreče, ko bo papež Janez Pavel II. za blaženega razglasil tretjega don Boskovega naslednika, Filipa Rinaldija, ki ga je v letih 1926 do 1931 srečeval in ga vzljubil kot očeta. Pri Rinaldiju se je navzel očetovske dobrote, blagosti značaja, miru in notranje urejenosti. Bog pa mu je nepričakovano dal, da se bo 29. aprila veselil z novim blaženim v nebeški slavi.

Rajni se je rodil v vasi Lipovci, župnija Beltinci, od koder je leta 1926 odšel k salezijancem v Turin. Kot duhovnik pa je deloval ves čas v domovini, in sicer: Selo, Rakovnik, Tomišelj, Kodeljevo, Turin, Goriče, Trstenik, Veržeje.

V sebi je sicer gojil misijonski poklic in kot kandidat za misijone leta 1931 pred blaženim Filipom Rinaldijem izpovedal prve redovne zaobljube. Božja previdnost pa ga je pripravila za posebno poslanstvo v domovini. Leta 1940 je bil posvečen v duhovnika. (Beltinci so tisto leto imeli deset novomašnikov!) Takoj je začel vzgojno delo, navdušeno in z duhovno globino.

Po maju leta 1945 ga ni mogla zloiniti usoda Teharij, ne številna zasliševanja in zastraševanja. S svojo doslednostjo, z zvestobo resnici in s pogumom je bodril tudi razkropljene sobrate in jim vlivljal pogum.

V letih 1954 do 1964 je kot inšpektor sprožil val poklicev, organiziral sobrate in tako preprečil razpad naše inšpektorije. Kot predstojnik nam je bil vsem vse. Predstojnik, ki si ga moral imeti rad, ko te je hvalil in ko te je grajal.

Drugo zlato obdobje je bilo v letih 1971 do 1986, ko je župnikoval v Goričah na Gorenjskem. Ne samo sobratom, temveč tudi vernikom je bil kot skrben in dober oče, ki so ga vsi spoštovali in ljubili.

V pripravi na zlato mašo, ki bi jo daroval 1. julija v domači vasi, ga je prehitela smrt. Umrl je v Veržeju, zadet od srčne kapi.

Kakor ga božja previdnost ni poslala v misijone, marveč ga je privedla v domovino, kjer je snoval nove začetke naše inšpektorije, tako upamo sedaj, da ga je Bog poklical k sebi - v nebesa, ker

želi naši inšpektoriji nove čase!

Naj nam skupaj z novim blaženim Filipom Rinaldijem v nebesih izprosi moči za pogum in zvestobo našemu poklicu, milosti za nove poklice, za doslednost in trdnost, za evangeljsko dobroto in delavnost!

T. C.

Marija DOLINAR

* 29. VI. 1893. - + 16. I. 1990

Dne 16. januarja smo na ljubljanskih Žalah pokopali 96-letno Marijo Dolinar, mater salezijanskega duhovnika Egidija, župnika in dekana v Tomišlju.

Rajna mati je bila zgledna kristjana, ki se je zavedala, da se vera izpričuje le z dobrimi deli. Zato je zelo rada pomagala revežem in vsem, ki so se k njej pogosto zatekli po pomoč. Med italijansko okupacijo, ko je bila Ljubljana obdana z žično ograjo, je dala svojo hišo, ki je bila onstran ograje, na razpolago za nedeljsko bogoslužje. Bila je mirnega in skromnega značaja in silno gostoljubna. Njena največja sreča je bil sin duhovnik, ki ga je spremljala in podpirala na vse načine, posebno z molitvijo. Še nekaj dni pred smrtjo ga je vprašala, ali je že opravil večerno molitev. Bog nam daj še veliko takih dobrih mater, pa tudi tako požrtvovalnih otrok, ki bodo s tako zavzetostjo skrbeli za svoje onemogle starše, kot je to storila njena hčerka Merči.

M.

Spoštovani gospod urednik!

Najprej Vam pošiljam iskrene pozdrave, čeprav se osebno še ne pozna, vendar ste mi kot član salezijanske družine zelo blizu.

V zadnji številki Salezijanskega vestnika sem prebral tudi nekrolog o g. Janezu Šantlju. Kljub temu da je veliko povedanega o človeku, ki se je vse svoje življenje razdajal, je v tem nekrologu veliko praznine. V njem ni niti z eno besedo omenjeno njegovo delo na Kodeljevem. Kot nekdanji oratorijanec Kodeljevega sem z njim preživel vrsto let, vse od njegovega prihoda na Kodeljevo pa do ukinitve oratorija. On mi je pokazal lepoto glasbe, saj me je kot pevca mladinskega zbora povabil, naj bi se vključil v pihalno godbo. Bil je naš dirigent, vodja in glasbeni pedagog. Vsi smo bili močno prizadeti, najbolj pa zagotovo on, ko je moral, zaradi zahtev italijanskih okupatorjev leta 1942 ukiniti svojo stvaritev. Zdi se, da je pozabljeno še drugo pomembno delovanje pokojnega g. Šantlja. Njegovo delo kot duša odrske dejavnosti na Kodeljevem. Tako se je redno dogajalo, da je pred začetkom gledališke igre in v njenih odmorih dirigiral pihalni godbi, ki je takrat zabavala gledalce kot "maskirani dirigent". O tem, kaj je storil za cerkev kot zakristan in "krovitelj" nas ministrantov, se ne da povedati. Kaj pa je storil za vse nas, ki smo ostali zvesti njegovim nasvetom in njegovemu zgledu, pa ve le Bog, ki je zagotovo blagoslavljal njegovo delo in mu ob smrti bil tudi bogat plačnik. Žal se z g. Šantljem nisem več srečal po vojni, vendar sem se ga redno spominjal in spominjal se ga bom še naprej. Bil je dober kot kruh in kot kruh smo ga tudi trošili in zato bo ostal še naprej, tako sem prepričan, v srcih vseh, ki so ga poznali, da ne govorim o tistih, ki nam je s svojim vzgojnim delom sobrata salezijanca, nadomeščal ali dopolnjeval očeta.

Oprostite g. urednik temu pismu, ki je prišlo iz srca. Z njim sem želel le povedati, da mi, bivši oratorijanci Kodeljevega, nismo pozabili ne nanj ne na vse druge salezijance, ki so delali v tem tako težkem oratoriju.

S spoštovanjem

B. Luin

Ljubljana, 27. januarja 1990

CIRIL JERIČ salezijanec s čopičem

Predstavljamo vam dve sliki salezijanskega sobrata pomočnika, Cirila Jeriča, ki je doma z Melinec, župnija Beltinci v Prekmurju. Sliki, ki ju vidite na zadnji strani ovitka, je naslikal lani za domačo kapelo - cerkvico, ki so jo pred nekaj leti povečali. Kar 13,5 kvadratnih metrov površine, kolikor merita sliki skupaj, je tako po površini največja stvaritev umetnika v tehniki olje na platnu.

SLIKA 1:

Sv. Janez Bosko in sv. Marija D. Mazzarello na Melincih nista tujca. Tukaj so ju mnogi vzljubili. Od tu izhaja kar 10 salezijanskih duhovnikov, dva

sobrata pomočnika in šest sester hčera Marije Pomočnice. (V župniji Beltinci je vseh živih duhovnikov 34 in 10 sester redovnic.)

Don Bosko je s fanti, ki izražajo razigranost, zaupljivost, tudi s sadovi kmečkega dela v rokah. Don Bosko kot vzgojitelj za vero, dviga levo roko proti nebu, z desno pa hoče fante zavarovati pred nevarnostmi.

Sv. Marija D. Mazzarello je kot skrbna vzgojiteljica sklonjena in zazrta v deklico, ki s pogledom in s sklonjenimi rokami izraža pobožnost. Kmečka družina, oče in mati z otrokom v naročju, govori, da je vloga družine pri vzgoji prvenstvena in nenadomestljiva. Svoje otroke pa z zaupanjem izroča velikim vzgojiteljem.

SLIKA 2:

Sveta brata Ciril in Metod sta se na poti v Rim mudila tudi v naših krajih. Slika predstavlja trenutek po tem, ko ju je brodar v čolnu prepeljal čez deročo Muro. Fant in dekle v prekmurski noši dajeta v slovo odličnima gostoma šopek rdečih nageljnov.

Na obeh slikah so ljudje postavljeni v naravno okolje ob Muri, v svet, ki sta ga prehodila sveta slovanska apostola in kjer so don Boska sprejeli za svojega. Vse se dogaja v času pomladi, ki je čas upanja, da življenje vere prednikov ne bo zamrlo, da se bodo tudi v prihodnje tako fantje kot dekleta odločali za duhovni poklic. Don Bosko in Marija Mazzarello naj bosta še naprej velika vzgojitelja melinčke mladine.

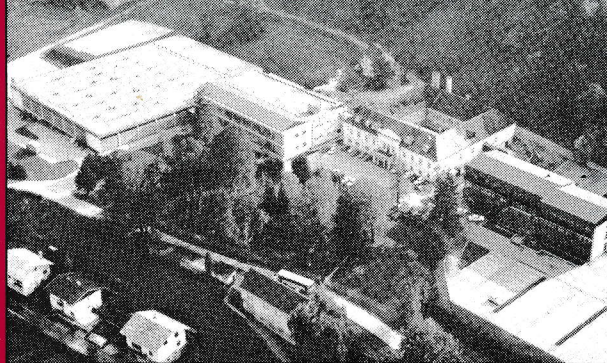
C. J.

Radna, imenovana tudi Rajska, je drugi kraj v Sloveniji, kjer so se naselili salezijanci, in sicer leta 1907.

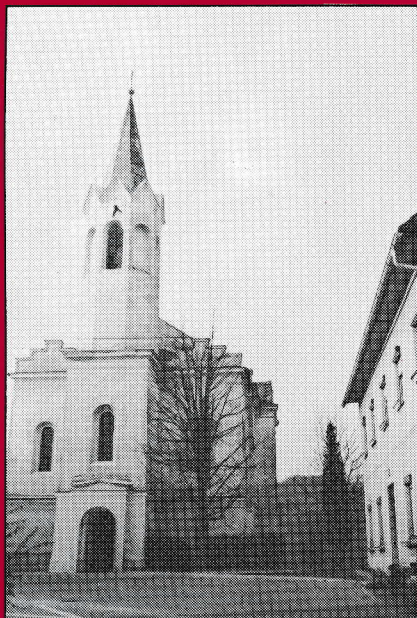
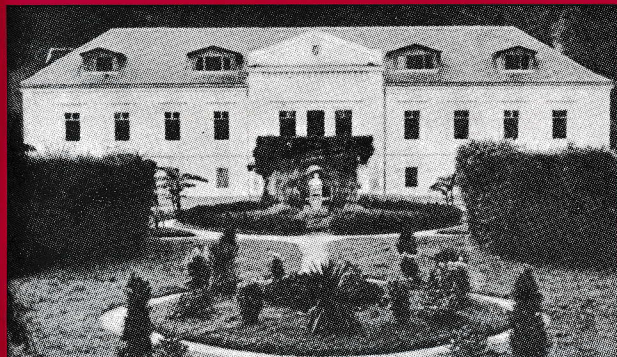
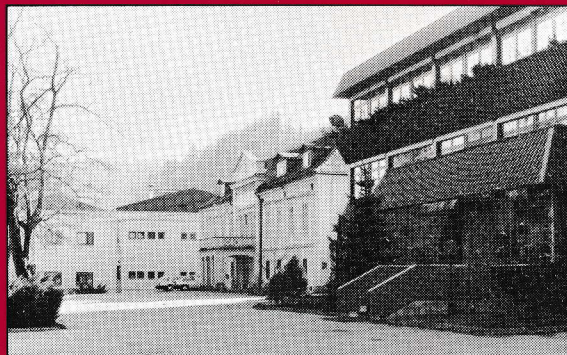
Vasica Radna leži na desnem bregu Save prav nasproti Sevnice. Opat Janez Smrekar, ki je malo prej kupil grad na Radni, je z veseljem ponudil grad salezijancem, ki so se nastanili v gradu 28. julija 1907. leta. Tukaj smo salezijanci imeli svoj noviciat, zavod za zapoznele poklice, ljudskošolce, zasebno gimnazijo, oratorij.

Salezijanci smo Radno zgubili dvakrat: najprej leta 1941, ko so zavod zasedli Nemci, potem pa 1947 zaradi agrarne reforme in podržavljenja zemlje in stavb. V kroniki beremo: "Salezijanci so morali zapustiti vse: hišo in zemljo brez vsakršne odškodnine in še do danes ni nič poravnano."

Po odhodu Nemcev je v gradu bival salezijski duhovnik Jože Pušnik in poskušal grad usposobiti za delo, vendar se je 30. avgusta 1947 moral izseliti. Preselil se je v župnišče kot župnijski upravitelj župnije Boštanj.

RADNA

1. Radna od leta 1907 do 1941: cvetoč salezijski zavod, ki so ga med vojno zasedli Nemci, leta 1947 pa ljudska oblast.

2. Župnijska cerkev svetega Križa z župniščem, kjer sedaj bivajo salezijanci, ki vodijo boštanjsko župnijo in nadaljujejo v tem kraju salezijsko poslanstvo.

3. Tako je vkleščen lep Tariški grad v proizvodni proces sodobne industrije - tovarne Jutranjke.

4. Don Boskovega kipa ni več, pa tudi ne lepega parka; s salezijanci se je moralo umakniti tudi to.

5. Skupina salezijskih novincev, katero so leta 1941 Nemci pregnali iz Radne.

Sliki 215 x 309 cm v kapeli Marije Snežne na Melincih
je narisal slikar Ciril Jerič, salezijanec, sobrat pomočnik.

